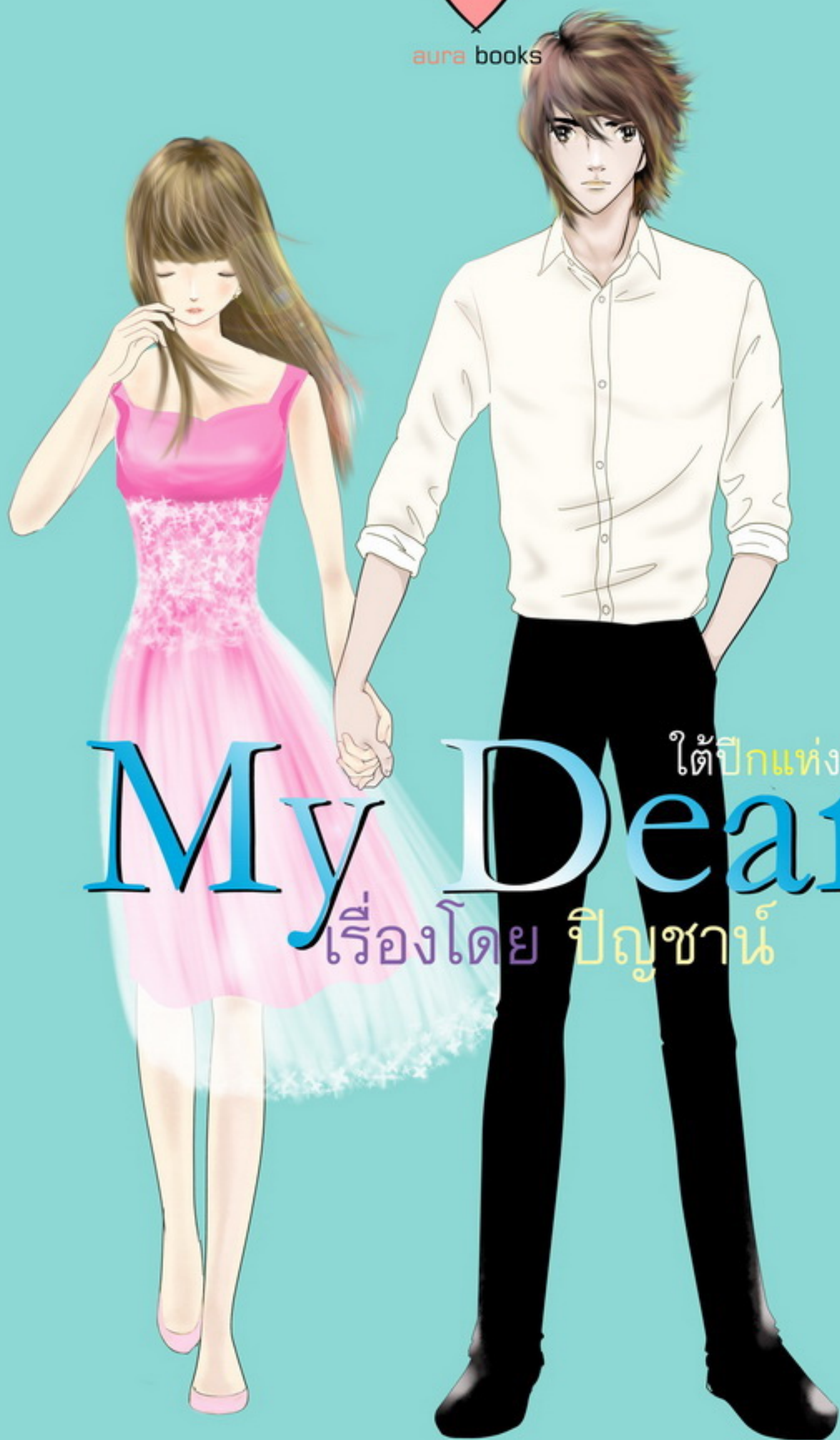

aura books

My Dear

ใต้ปีกแห่งรัก

เรื่องโดย ปัญชาน์

ออรา บุคส์ aura books

ชื่อหนังสือ My Dear /

มายเดียร์ ได้ปีกแห่งรัก

ผู้แต่ง ปัญชาน์

ศิลปกรรม/จัดรูปเล่ม จอมยุทธ

ภาพประกอบ/ปก ชูการ์ตูน

พบกับเราได้ที่นี่ www.aurabooks.net

หรือติดตามเราได้บน Facebook

ขอสงวนลิขสิทธิ์ ห้ามผู้ใดคัดลอก ทำซ้ำ
หรือดัดแปลง ด้วยวิธีการใดๆ โดยไม่ได้รับอนุญาต
เป็นลายลักษณ์อักษรจากเจ้าของ

บทที่หนึ่ง

“รักที่พี่อยากให้มันเป็นนิ
รันดร์”

aura books

“รักมากที่สุด ไม่อยากให้สิ่งใดมา

ขัดขวาง”

“ถ้าเป็นสิ่งที่ของ พี่ก็จะกำจัดเสีย”

“ถ้าเป็นคน พี่ก็ฆ่า”

“ซาอย่าเกลียดพี่นะ”

ไม่...อย่าพูดเรื่องน่ากลัวแบบนั้นสิคะ

“ปัญชาน์” อยากบอกอย่างนั้น เธอพยายามจะ

ตะโกนออกไปแต่กลับไม่มีเสียงเปล่งออกมาแม้แต่
น้อย ร่างสูงนั้นดูเศร้าสร้อยน้ำเสียงเจ็บปวดแฉงใน
คำพูด เธออยากปลอบใจเขา อยากให้เขาเลิกพูด
เรื่องที่ฟังดูน่ากลัวนั้น และยิ่งไปกว่านั้นเธออยาก
ให้นำเสียงหม่นเศร้านั้นหายไป

แต่เธอก็พูดไม่ได้ ขยับไม่ได้ จนร่างสูงนั้น
ไกลออกไปเรื่อยๆ....

“วัด ฮะ ๆ ๆ”

เสียงเจี๊ยวจ๊าวของเด็กๆ ที่วิ่งเล่นอยู่ที่
สนามหญ้าด้านหน้าของตึก ดั่งขึ้นมาถึงชั้นแปด
ปลุกให้ปัญชานต์ตื่นได้เต็มตา

“ฝันอีกแล้ว” มีหลายคืนแล้วที่ฝันแบบนี้
ฝันถึงผู้ชายที่เธอรู้สึกผูกพันกับเขาเหลือเกิน แต่
เธอไม่เห็นใบหน้านั้นเสียที มีเพียงแต่ความรู้สึก
เท่านั้นที่เธอคิดว่าคุ้นเคย และพอตื่นขึ้นมาก็จะ
รู้สึกหดหู่ทุกครั้ง

เสียงเจ็ยแจ้วจากด้านล่างยังคงดังขึ้นมา เป็นระยะ คงจะเล่นไล่จับกระมัง ปัญหานี้เองก็จับใจความได้ไม่หมด แต่ก็คิดว่าเด็กๆ กลุ่มนั้นคงกำลังสนุกสนานมากทีเดียว ถึงได้วิ่งเล่นนอกตึก ทั้งๆ ที่อากาศกำลังหนาวเหน็บขนาดนี้ เธอถอนหายใจเฮือกใหญ่....

“เออละ คนอื่นสดใสขนาดนี้ เราก็อย่ามัวนอนอตุลุเลย” ว่าแล้วร่างบางก็สะบัดผ้าห่มมาพับเก็บไว้

aura books
วันนี้เป็นวันเสาร์

ตอนบ่ายๆ นางพยาบาลจะเข้ามาเปลี่ยนผ้าปูที่นอนและปลอกหมอนให้กับเธอ และแม้ว่าพยาบาลที่นี่จะพูดน้อยแต่ทุกคนก็ดูแลเธอดีทุกอย่างไม่มีสิ่งใดขาดตกบกพร่อง ดังนั้นนอกจากการเฝ้ารอพี่ชายซึ่งเป็นลูกชายของป่าที่มาเยี่ยม

เธอทุกวันไม่ได้ขาด ปัญหาจึงขึ้นชอบวันพฤหัสบดี
ซึ่งเป็นวันที่เธอจะได้พบจิตแพทย์เพราะจะได้
พูดคุยกับคนอื่นนอกจากพี่ชายบ้าง

ปัญหานี้พักอยู่ในตึกที่พี่ชายเจ้าประจำ
บอกเธอว่าเป็นตึกกายภาพบำบัด ในห้องกว้าง ที่
เธอนอนพักอยู่ เป็นห้องที่ทางโรงพยาบาลจัดไว้ให้
คล้ายกับห้องนอนของเธอ เพื่อให้เธออยู่ในที่ๆ
คุ้นเคยและอาจจะจดจำสิ่งต่างๆ ได้

ใช่แล้ว...เธอมีอาการ... หรือที่เรียกแบบ
ชาวบ้านว่า “ความจำเสื่อม” เพราะอุบัติเหตุร้าย
แรงเมื่อหกเดือนก่อน แต่ถึงจะมีใครอธิบายเหตุ
การณ์เมื่อหนหลังยังไง ปัญหาก็มีความทรงจำแค่
ประมาณเดือนก่อนที่เริ่มขยับลุกจากเตียงได้เอง
เท่านั้น แต่ถ้านับรอยแผลเป็นตามเนื้อตัวเธอก็คง
จะเป็นอุบัติเหตุร้ายแรงมาก

ไม่ว่าจะเป็นแผลเป็นที่ลากยาวจากต้นขา
ด้านซ้ายถึงเข่าและยังมีผลให้เธอเดินกะเผลกบ้าง

เวลาก้าวเท้าเร็วๆ ส่วนที่ฝ่ามือทั้งสองข้างก็มีรอย
แผลทะลุถึงหลังมือ ไม่นับที่เนื้อตัวมีรอยเย็บเต็ม
ไปหมด ปัญชาน์คร้านจะถามใครๆ ว่าเธอไปโดน
อะไรมาบ้าง เพราะตัวยับขนาดนี้รอดมาได้ก็บุญ
แล้ว แถมพี่ชายคนเดียวที่มาเยี่ยมเธออยู่ทุกวันก็
ไม่ค่อยอยากพูดถึง

“วิ่งหนีจิกโก้แล้วโดนรถชนไง” หรือไม่ก็
“พี่ไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์ จะสาธยายให้ฟัง
ได้ไง”

เอาเถอะ เธอกลับเข้าซี้มาก ๆ เข้า พี่ชาย
จะไม่มาเยี่ยมเธออีก อย่างไม่เป็นเพื่อนคุยเพียง
คนเดียวที่เธอมี...เอาไว้พ่อของเธอกลับจากทำ
วิจัยที่ต่างประเทศเมื่อไหร่ เธอจะไม่ง้อเลย

เสียงเปิดประตูห้องของเธอ

ทำให้ปัญชาน์หันไปมองตามต้นเสียง ร่าง
สูงโน้มตัวลงมาเล็กน้อยเวลาเดินผ่านประตูเข้ามา

ในห้อง ที่จริงเขาก็ไม่ได้สูงขนาดที่ศีรษะจะชน
ประตูได้ แต่คงเป็นเพราะความเคยชินที่ทำให้เขา
มักจะก้มศีรษะไว้ก่อน อากาศข้างนอกคงจะหนาว
พอสมควร จึงทำให้วงหน้าขาวตัดกับคิ้วเข้มนั้น ดู
ซีดลงไปอีก ดวงตาเรียวบวกกับขนตาหนาเป็นแพ
นั้น ปัญหาที่มองที่ไรก็ไม่เบื่อ

“สวัสดิ์ตอนเช้าจ้า ตัวเล็กทานข้าวเช้าแล้ว
ไหม้คะ”

เสียงทุ้มต่ำนั้น ไม่เหมาะกับคำคะซาเอา
เสียเลย หากแต่คำทอดหางเสียงนั้นไม่เคยทำให้
คำพูดของเขาแปร่งแม้แต่น้อย

“เรียบร้อยแล้วค่ะ คุณกรวิชญ์ละคะ”

ปัญหาน้ำถามยิ้มๆ ร่างสูงนั้นยกถุงร้าน
สะดวกซื้อยี่ห้อหนึ่งขึ้นมาให้เธอดูแทนคำตอบ

“พี่ตั้งเตकिनแต่ของอย่างนั้น ทำไม่ถึงสูง
เอานะ”

เธอตัดพ้อเล่นๆ แต่ที่จริงก็อดเป็นห่วง
ไม่ได้ เพราะกรวิชญ์มาเฝ้าเธอทั้งวัน และมักจะถือ
ของกินแบบฟาสต์ฟู้ดมากิน แล้วให้เหตุผล กับเธอ
ว่าเข่าซี่เกียดเดินลงไปรับประทานอาหารที่โรงอา
หารของโรงพยาบาล หรือไม่ก็บอกว่ากับข้าวของ
โรงพยาบาล ไม่อร่อย

แต่ที่จริงเธอรู้ว่าพี่ชายคนนี้ก็กลัวเธอเหงา
เวลามาเขาก็มักจะอยู่กับเธอจนหมดเวลาเยี่ยม
หรือหลังจากที่เธอเข้านอนไปแล้ว และจะรออยู่
หน้าห้องเสมอเวลามีหมอหรือพยาบาลเข้ามา
ตรวจ ปัญหานี้ก็ออกจะเกรงใจอยู่นิดหน่อยที่เธอมี
พี่ชายแสนดีขนาดนี้แต่เธอกลับจำไม่ได้สักนิดว่า
เป็นญาติที่โตมาด้วยกัน

แต่เอาเถอะ เวลาเรียกเขาด้วยชื่อเล่นว่า
“พีตังเต” เธอก็รู้สึกคุ้นเคยและอบอุ่น นี่ก็คงเป็น
หลักฐานที่แสดงว่าเขาและเธอผูกพันกันมาแต่เล็ก
สินะ

“อยากโตก็กินข้าวเยอะๆ สิจ๊ะ”

“แหวะ... พี่ตั้งเตเคยบอกเองนะว่าข้าว
โรงพยาบาลไม่อร่อยแล้วจะยึดเยียดให้ซากินของ
ไม่อร่อยได้ไงคะ”

“เออ... งั้นก็ดมข้าวต่อไปละกันนอนแห่ง
ที่นี้นานๆ พี่ไม่มาเยี่ยมแล้วด้วย”

“ซู่เหรอ ไม่กลัวหรอก”

ร่างเล็กบนเตียงย่นจมุกใส่ เซอะ... ชอบซู่
ว่าไม่มาเยี่ยมอยู่เรื่อย รู้ก็รู้ว่าเธอไม่มีเพื่อนคุย

“พี่อ่านข่าวแป็บนึงนะ วันนี้คุณพยาบาล
เข้ามาวัดไข้รียังละคะ” เป็นคำถามที่ออกจะ
เหมือนกิจวัตรประจำวันมากกว่าเพราะพอพูดจบ
ร่างสูงก็ทิ้งตัวลงที่โซฟามุมห้อง หยิบแซนด์วิชมา
คาบไว้ต่อมาก็หยิบหนังสือพิมพ์ขึ้นอ่านแล้วมี
สมาธิอยู่กับหนังสือพิมพ์ทันที

“ยังค่า...แต่เดี๋ยวคงจะเข้ามา จั๊นซาไป
อาบน้ำก่อนนะคะ ไม่อยากอมซี่ฟันไปคุยกะคุณ
หมอ”

“จ๊ิมๆ” คนตัวใหญ่พยายามจะบอกว่า อือ
ทั้งๆ ที่แซนดิวิชยังคาปาก...

เมื่อปัญชาน์ออกมาจากห้องแต่งตัวก็พบ
เพียงหมอเจ้าของไข้และพยาบาลที่รอเธออยู่ก่อน
แล้ว เธอยิ้มให้และพิมพ์ำขอโทษเบาๆ ที่ให้ต้องมา
ยืนรอเธออาบน้ำ

“วันนี้วัดไข้ด้วยนะคะ”

เมื่อพยาบาลยื่นปรอทให้เธออม ส่วนหมอ
ก็เปิดเสื้อของเธอวัดการเต้นหัวใจ และอะไรจุกจิก
อีกหลายอย่าง ทั้งสองคนทำงานเงียบๆ และคุยกัน
เบาๆ เมื่อเห็นว่าหมอกำลังง่วนอยู่กับการจด
อาการของเธอ ปัญชาน์จึงหยิบผ้าขนหนูมาเช็ดผม
บ้าง

“พี่ผูกผมให้มั๊ยคะ”

พยาบาลถามเมื่อเห็นปัญชาน์เซ็ดผมเสร็จ
แล้ว

“ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวพี่ชายจะผูกให้”

ปัญชาน์ตอบเสียงใส เพราะพี่ชายเจ้า
ประจำของเธอทำให้ผมได้ตั้งหลายทรง เดี่ยวผูกเดี๋ยว
ถัก น่ารักทั้งนั้น นี่ก็เป็นอีกเรื่องที่ไม่ค่อยเข้ากับ
หน้าตาเก๋ๆแบบนี้

“อะ....เอ๋อ....งั้นหรือคะ”

คุณพยาบาลทำเสียงอ่อยๆ เอ...หรือว่า
เธอควรรับไมตรีจากเธอ แหม...ก็เห็นว่าไม่ใช่เรื่อง
ใหญ่เลยเปลืองปฏิเสธไป

“พี่ชายผูกผมสวยนะค่ะ ใช้เวลาเยอะด้วย
ชากลัวคุณพยาบาลจะเสียเวลา”

ปัญชาน์ส่งยิ้มให้ ไม่อยากให้พยาบาลร่าง
เล็กคนนั้น คิดว่าเธอรังเกียจ ปัญชาน์เห็นทั้งคู่มอง
หน้ากันแล้วหมอกก็ทำหน้าที่เหนื่อยๆ

“ตามใจน้องเค้าเถอะค่ะ แต่ยังไงวันนี้ก็
ทานข้าวเยอะๆ หน่อยนะคะ ถ้าทำได้ทั้งอาทิตย์
หมอมจะลดยาให้เป็นรางวัลนะคะ”

“ลดยาเหรหอะ...งั้นก็โอเคค่ะ”

ปัญชาน์รับคำเสีงใส ขอแค่ลดยาก่อน
เถอะ จะลดมากลดน้อยก็ไม่ว่า เพราะที่กินอยู่ทุก
วันนี้ก็แทบจะทำให้เธออึ้มยาแทนข้าวอยู่แล้ว

เมื่อหมอมและพยาบาลออกไปพี่ชายของ
เธอก็ผลุบเข้ามาทันที ปัญชาน์ยิ้มให้พี่ชายที่ทำ
หน้าทะเล้นที่ข้างประตู พร้อมกับบ่นพึมพำ ไม่
อยากให้เขาออกไปยืนรอข้างนอก แต่คนตัวใหญ่
กลัวจะเกะกะการทำงานของหมอมก็เลยมักจะ
ออกไปรอทุกครั้ง เพราะเขาเองก็แอบมานอกเวลา
เยี่ยมบ่อยๆ คงจะไม่อยากมีปัญหากับหมอมที่นี้
ปัญชาน์เห็นเขาหยิบแซนด์วิชที่กินค้างไว้มากินต่อ
แล้วทำสมาธิกับหนังสือพิมพ์ทันที

“พี่ตั้งแต่ วันนี้มีข่าวอะไรน่าสนใจเหรหอะ”

“หนุ่มใหญ่ตายปริศนา ร่างฉีกขาดเหมือน
โดนหมี่ขยำ!”

“แง่ว....อ่านข่าวอย่างนั้นพร้อมข่าวเข้านี้
นะ”

ปัญชาน์บ่นพร้อมกับคู้ยกหนังสือข้าง
เตียง หาเล่มที่เธออ่านค้างไว้ตั้งแต่เมื่อวาน แล้ว
ทิ้งตัวลงที่โซฟาข้างชายหนุ่ม เห็นเขาอ่านไปยิ้มไป
เธอก็คร้านจะซักถามเพราะยังไงคำตอบก็มักจะโย้
ไปมา ไม่รู้ว่าอันไหนพูดจริงอันไหนพูดเล่น เธอจึง
เริ่มเปิดหนังสือของเธออ่านบ้าง

บ่อยครั้งที่พี่ชายมาอยู่เป็นเพื่อนเธอเฉยๆ
นั่งอ่านหนังสืออยู่ใกล้ๆ เพราะบางทีหากเขาเล่า
เรื่องเก่าๆ ให้เธอฟัง ปัญชาน์ก็ไม่เออออห่อหมก
กับเขาสักนิด เพราะเธอไม่ได้รู้สึกคุ้นเคยในเรื่องที่
เขาเล่า อย่างเช่นเรื่องที่เธอไม่มีแม่ อาศัยอยู่กับ
พ่อสองคน แล้วพ่อทำอาชีพเป็นอาจารย์สอนใน

มหาวิทยาลัย ตอนนี้นำไปทำวิจัยที่ต่างประเทศเลย
ไม่ได้มาเยี่ยมเธอ

พอเล่าถึงตอนนี้ก็จะทะเลาะกันเล็กน้อย
พี่ชายชอบหาว่าเธอเย็นชาเพราะรูปร่างใครให้ดูเธอก็
ได้แต่พยักหน้าหงิกๆ แหม...ก็จำไม่ได้นี่นา แคร้วสีก็
คุ่นหน้าแต่ความทรงจำเรื่องที่ถูกลี้นงมาโดยคน
ทั้งสองนั้น ปัญหานี้ไม่มีสักนิดเดียว

“คุณอาเสียใจตายเลย ลูกสาวไม่สำนึกถึง
ความรักที่มีให้นี่”

“เอ...พี่ตั้งเต จำไม่ได้ก็คือจำไม่ได้สิคะ
ถ้าพี่ตั้งเตไม่มาที่นี่ประจำ ชาก็จำไม่ได้
เหมือนกันนะแหละ”

“แก่แล้วสิ ความจำไม่ดี ยายชา....”

หลังจากนั้นก็จะมี การส่งหมัดให้พี่ชายชิม
สักเล็กน้อย ข้อหาที่พี่ท่านเปรียบเธอเป็นยายชาใน
รายการทางโทรทัศน์...

เสียงจากเครื่องรับสัญญาณโทรทัศน์แว่ว
มาเบาๆ จากมุมห้อง ดูเหมือนว่าคนที่นั่ง
อยู่ในนั้นไม่ได้สนใจกับเสียงและภาพที่เคลื่อนไหว
ในกล่องสี่เหลี่ยมนั้น ร่างสูงกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บน
โซฟาสีแดงของปัญญา ซึ่งดูเหมือนจะกลายเป็น
โซฟาตัวโปรดของเขาเสียแล้ว

คนตัวโตยังคงก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือที่
หยิบติดมือเข้ามาในห้องตั้งแต่เข้าค้ำยันจะอ่านให้
ครบทุกตัวอักษร บางหน้ามีภาพสวยๆ หรือ
เรื่องราวชวนหัว ปัญญา ก็จะโดนสะกิดให้ไปอ่าน
ด้วย แม้เธอมิได้สนใจบทความที่เขายื่นให้มากไป
กว่าหนังสือเล่มโปรดของเธอ แต่เธอก็ยอมวาง
หนังสือสุดรักที่กำลังอ่านถึงตอนสำคัญๆ เพื่อไปดู
เรื่องราวไร้สาระที่พี่ชายของเธอชี้ชวนให้ดูเสมอ

ปัญญาเคยนึกทบทวนพฤติกรรมของ
ตัวเองอยู่หลายครั้งว่าปกติหากเป็นคนอื่นทำอย่าง

นี่เธอจะยอมอ่านโดยดีไหม คำตอบคือไม่ กรวิชญ์
คือกรณีพิเศษ อาจจะเป็นเพราะที่ผ่านมาเขาใจดี
กับเธอมากก็ได้ เธอก็เลยยอมให้สักคน

เรื่องสงสัยในใจแบบนี้ปัญชานัมมักจะคิด
ทบทวนแล้วตอบคำถามภายในใจเองเสมอ หากมี
บางเรื่องที่หาคำตอบจากตัวเองไม่ได้ เธอจะเอ่ย
ปากถามกรวิชญ์ทันที บางเรื่องก็ได้ความฟังดูมี
เหตุผล บางเรื่อง ก็จะไม่ค่อยสบายใจอย่างยียวนให้
เธอลมออกหุ่ยอยู่เสมอๆ อย่างเรื่อง ภาพถ่ายของ
คุณป้า ที่เป็นพี่สาวของฝั่งพ่อ และเป็นแม่ของ
พี่ชายตัวโตนั้น เธอขอกรวิชญ์ดูมาสองอาทิตย์แล้ว
คำตอบง่ายๆ คือ

“ฟิล์ม”

จนหลายครั้งเข้าเธอก็เป็นฝ่ายลืมนี่เอง
แล้วเพื่อนๆ ที่เรียนด้วยกันกับเธอก็ใจร้ายนักไม่มี
ใครมาเยี่ยมสักคน ถ้าหากมาเยี่ยมจริงๆ เธอคง
รู้สึกเหมือนเจอกับคนแปลกหน้าเป็นแน่ แต่ถึงรู้สึก

อย่างนั้นจริงเธอก็อยากให้มีคนอื่นมาเยี่ยมเธอ บ้างเพื่อเธอจะได้ข้อมูลเพื่อทบทวนความทรงจำ ของตัวเองมากกว่านี้ เธอเคยขอให้เขาชวนเพื่อน ของเธอมาเยี่ยมบ้างกลับได้คำตอบง่ายๆ ว่า

“พี่ไม่รู้จักเพื่อนเธอนี่ ไม่รู้จะชวนใครมา
ชาจะให้ชวนใครล่ะ”

ฮึ... โดนย้อนแบบนี้จะให้เธอตอบได้
อย่างไร ในเมื่อเธอก็จำไม่ได้ เออ... นึกถึง
มหาวิทยาลัย เธอก็นึกออกอีกเรื่อง...

“พี่ตั้งเต...ถามจริงๆ เอะ พี่ตั้งเตไม่ค่อย
ไปเรียนเลย จะเรียนทันเพื่อนหรือคะ”

จู่ๆ คนตัวเล็กก็ถามแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย
ปัญชานมองหน้าพี่ชายเห็นเขาทำหน้าเหลอหลา
คงจะสงสัยว่าเธอคิดอะไรอยู่กระมัง ถึงได้โพล่ง
คำถามออกไปอย่างนี้ ที่จริงปัญชานเองก็กังวล
เรื่องนี้อยู่บ้าง แต่ไม่มีโอกาสได้ซักถามเพราะคณะ
ที่เขาเรียนอยู่ เธอก็ไม่ค่อยรู้เรื่องมากนัก

“อะ...อย่าถาม เรื่องเรียนมันเรื่องไกลตัว”
คือดกนั้นขมวดขึ้นทันที แถมยกขาไขว้
ห้างมาทางเธอ แสดงท่าทางไม่สบอารมณ์

“พี่ตั้งเต็กี่ ซาถามจริงจังนะคะ แล้วจะ
สอบเมื่อไหร่ละนี่ ถ้าไม่จบเพราะซาจะทำยังไง”

เธอจำได้ว่าซาบอกว่าเรียนมหาวิทยาลัย
ปี 4 แล้ว ทั้งๆ ที่เป็นปีสุดท้ายแต่ดูท่าทางคนที่นั่ง
เอกเขนกอยู่ตรงนี้ไม่ได้รอนใจเท่าเธอเลย

“เอาน่า....พี่ก็ขยหนังสือมานั่งอ่านห้องนี้
ใจ ไม่เป็นไรหรอก...นะ”

พี่ตั้งเต็กี่ของเธอโยนหนังสือพิมพ์ทิ้งลงตรง
นั้นแล้วหยิบหนังสือข้างตัวขึ้นมาทำท่าเหมือนกับ
ว่าเขาอ่านเล่มนั้นมานานแล้ว ปัญชาน์ทำคิ้ว
ขมวด มือใหญ่ นั้นจึงจับศีรษะเธอโยกเบาๆ ปัญ
ชาน์รู้สึกดีที่ได้รับการทะนุถนอมขนาดนี้ แต่เธอก็
ไม่อยากให้ตัวเองเป็นภาระของใคร แม้แต่คุณพ่อ
ของเธอ ปัญชาน์ก็ไม่เคยเรียกร้องให้มาดูแล คิดว่า

เมื่อเสร็จภารกิจแล้ว สิ่งที่ท่านทำเป็นอันดับแรกก็คือเดินทางมาหาเธอแน่ๆ อย่างน้อยเธอก็เชื่อที่พี่ชายพูดว่าทุกคนรักเธอมาก

ก็ดูแต่พี่ชายเธอสิ แทบไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่นแล้ว ส่วนคุณป้า ปัญชาน์ยังไม่เห็นทั้งรูปถ่ายและตัวจริงเพราะพี่ชายบอกว่าท่านใช้ชีวิตอยู่ต่างประเทศตลอด แต่ก็ได้ยินมาว่าตอนที่เธอเจ็บหนักพักรักษาตัวที่ห้องฉุกเฉินนั้น ทุกคนก็เป็นห่วงและมาเฝ้าไข้เธอทุกคนเพียงแต่เธอเองที่จำไม่ได้ แม้อยากจะได้ข้อมูลของคนอื่นๆ มากกว่านี้เธอเองก็ไม่กล้ารบกวนให้พี่ชายขนข้าวของมานั่งทบทวนความจำของเธอมากนัก อีกประเด็นอาจจะเป็นเพราะเธอไม่รู้สึกรู้หายกับใครเลย ยกเว้นแต่พี่ชายคนนี่กระมัง

“พี่ตั้งเต...ขอบคุณนะคะ”

ปัญชาน์เอียงศีรษะฟังที่ไหล่กว้าง พี่ชายของเธอเงิบเสียงไป คงจะเขินกระมังระยะเวลา

ไม่ถึงเดือนเธอเรียนรู้ลักษณะนิสัยของพี่ชายได้
เกือบทั้งหมด ก่อนเธอจะความจำเสื่อมคงจะสนิท
สนมกับเขามากถึงได้รู้สึกคุ้นเคยกันอย่างรวดเร็ว
อย่างนี้

“ซา...ไม่ได้เป็นภาวะไทม์รี่ พี่ตั้งเตไม่
ลำบากใจที่ต้องมานั่งเฉยๆทั้งวันนะ”

“ไม่ลำบากน่า พี่บอกแล้วไง พี่เต็มใจจะ
ทำ ซาไม่หนักพอจะเป็นภาวะพี่หรือ รู้มั๊ย อย่าพูด
อย่างนี้อีกนะ...”

บ่ายคล้อย...คนตัวโตยัดโซฟาสีแดงเป็นที่
นอนกลางวัน เมื่อพยาบาลเข็นถาดอาหารและยา
หลากสีเข้ามาเสียงก้องแก๊ง ปัญชาน์จึงสังเกตเห็น
ว่าเป็นพยาบาลที่เธอไม่เคยเห็นหน้า เธอจึงยก
นิ้วชี้แตะริมฝีปากบอกพยาบาลคนนั้น

“พี่ชาย...หลับค่ะ”

“เอ...ตรงไหนคะ” คุณพยาบาลมองเลย
ไปคนละทาง ท่าทางเต่อยๆ ปัญชาน์นึกขำ พี่ชาย

เธอออกจะเกะกะห้องยังมีคนมองไม่เห็น พยาบาล
คนนี่คงเป็นคนใหม่ถึงได้ไม่รู้จักเจ้าประจำของตึก
นี่

“เอาเถอะค่ะ”

เธอคนนั้นโบกไม้โบกมือ เหมือนไม่อยาก
ใส่ใจ

“พี่เป็นพยาบาลใหม่ ชื่อวันนัทค่ะ แต่เรียก
พี่ว่าพี่แป็บก็ได้นะคะ พี่มาเป็นผู้ช่วยคุณหัวหน้า
พยาบาลสุดใจนะ เลยได้มาดูแลเรื่องอาหารกับ
การรับประทานยาของน้องชาด้วยค่ะ”

เธอมองปัญชาน้อย่างเอ็นดู

“เอ...ใครคะ คุณสุดใจ”

ปัญชาน์ชวนคุย เธอไม่ค่อยได้คุยกะใคร
จึงไม่ทราบชื่อคนที่มาดูแลเธอสักคน ความที่เห็น
ทั้งหมอและพยาบาลวิ่งกันวุ่นวาย ดูงานยุ่งอย่าง
นั้น เธอจึงไม่กล้าชวนคุยไร้สาระให้เสียเวลา
ทำงาน หากแต่พยาบาลคนนี่ดูเป็นมิตร แถมเริ่ม

คุยกับเธอยาวๆ ก่อน ถ้าได้เรียนรู้เรื่องของตัวเอง
เพิ่มมากขึ้น ความทรงจำของเธออาจจะดีกว่านี้ก็ได้

“อ้าว ก็คุณพยาบาลตัวเล็กๆ ใจคะ ที่ใส่
สั้นสูงเกือบหกนิ้วคะ”

“อ๊ะ...งั้นก็คุณพยาบาลที่มาวัดใช้ประจำ
หรือเปล่าคะ เมื่อเข้าก็มา...”

“...นั่นละคะๆ ก็ใส่เข้าไปตั้งหกนิ้วแล้วนะ
ยังสูงแค่ออกชาวบ้านเค้าเลยคะ นี่...เวลามีคุณหมอ
ฝรั่งจากแผนกศัลยกรรมมาเดินแถวนี้คะ แล้ว
คุณสนใจไปเดินข้างๆ จะเหมือนพอกับลูกเลยละ
คะ”

เธอทำมือป้องปาก ท่าทางกำลัง
สนุกสนานที่ได้แอบจิกคุณหัวหน้าพยาบาลได้นิด
หน่อย ก็คุณสนใจที่กล่าวถึงนั่น ถ้าหากใส่รองเท้า
สั้นสูงตั้งหกนิ้วจริง เธอก็คงเตี้ยน่าดู เพราะที่ปัญ
ชาน์เห็นทุกวันนี้เธอก็ค่อนข้างเตี้ยกว่าปกติอยู่แล้ว

แต่คนตรงหน้าของเธอยิ่งพูดถึงยังมีท่าทีทะเล้นทำ
ให้ปัญชาน์พลอยยิ้มไปกับกิริยาของเธอ แต่แล้วก็
ต้องหุบยิ้มเมื่อเธอยื่นแก้วบรรจุเมล็ดยาเกือบเต็มมา
ให้

“อะ...ไหนคุณหมอบอกว่าจะลดยาแล้วไง
คะ พี่แป็บ” ปัญชาน์โมเมสั๊กเล็กน้อย ไหนๆ ก็คน
ใหม่ อาจจะไม่ทราบก็เป็นได้

“น้องซาฟงผิดหรือเปล่าคะ นี่เพิ่งเริ่มวัน
แรกที่น้องซาต้องรับประทานอาหารให้หมด ยัง
เหลืออีกตั้งหกวันแน่ะคะ”

แน่ะ....รู้ทันอีก เฮ้อ...ปัญชาน์ถอนหายใจ
เฮือกใหญ่ก่อนจะหลับหูหลับตากรอกยาลงไปให้
หมดรวดเดียว

“เก่งมากค่ะ จุ้นพี่เก็บของแล้วนะคะ เดี่ยว
ช่วงค่ำพี่จะเข้ามาดูใหม่”

ปัญชาน์พยักหน้ารับอย่างเดียว เพราะ
เธอยังอมน้ำไว้เต็มปาก อยากให้น้ำล้างกลิ่นยาใน

ปากออกให้หมด แหม...เห็นว่าคุยด้วยเพลินๆ นึก
ว่าเธอจะตามน้ำ ที่ไหนได้ ทำให้ปัญชาน์กินข้าว
หมดถาดไม่รู้ตัว แถมยาหลังอาหารได้อีกเต็มที่เลย

“สมน้ำหน้า...”

เสียงทุ้มดังมาจากมุมห้อง เมื่อพยาบาล
แปบปิดประตู

“พี่ว่าคุณหมอเริ่มจับได้แล้วมั้ง ว่าเราอะ
แอบซุกยาไว้ใต้เตียง พอดึกๆ ก็เอาไปทิ้งซักโครก”

“ก็มันเยอะนี่นา พี่ตั้งเตไม่เข้าใจความรู้สึก
ของซาหรอก”

พูดจบก็หยิบน้ำดื่มขึ้นมาอมอีก

“ซา...ไม่อยากหายเร็วๆ เหรอคะ ไม่อยาก
กลับไปอยู่บ้านเหรอ”

“ก็พี่ตั้งเตบออกซาเองนี่ ว่าห้องนี้เหมือน
ห้องนอนของซาเปียบ ก็เหมือนอยู่ที่บ้านแล้วไง
คะ”

คนตัวเล็กเริ่มรวน เอาเป็นว่ายังไงเธอก็
ต้องเถียง ให้อีเรื่องบทสนทนากล่อมเข้าสู่การกินยา
ให้ครบนี้ ยังไงเธอก็ไม่ยอมชะละะ

“อีกอย่าง กลับบ้านไปก็ไม่รู้ว่าคุณพ่อจะ
กลับมาเมื่อไหร่”

เธอเริ่มทำหน้าง้ำ เมื่อนึกออกว่าอย่างไรก็
อาจจะต้องกลับไปอยู่บ้านคนเดียว

“อาจารย์...เอ่อ พี่หมายถึงคุณอา ยังไงก็
ไม่ทิ้งซาหรอกน่า”

ปัญชานัมองหน้าพี่ชาย มีหลายครั้งแล้ว
ที่พี่ชายเรียกคุณพ่อของเธอว่าอาจารย์มากกว่า
เรียกคุณอา แต่ช่างเถอะ คุณพ่อของเธอเป็น
อาจารย์ พี่ชายของเธออาจจะเรียกจนติดปากก็ได้

“ก็ดูดอกไม้ที่คุณอ่าส่งมาเยี่ยมทุกวันสิ ไม่
เคยขาดเลยใช่ไหมล่ะ”

ปัญชาน์ปรายหางตาไปมองลิลลี่ขาวที่ไม่
เคยแห้งเหี่ยวในแจกันใหญ่ตรงมุมห้องของเธอ
พยายามมักจะเอามาเปลี่ยนให้เป็นประจำ บ้างมา
เช้า บ้างมาบ่าย แต่ก็ไม่เคยขาดไปเลยสักวันจริงๆ
ทั้งๆ ที่ลิลลี่ เธออยากให้มีมาคือตัวของคนฝาก
ดอกไม้มากกว่า แต่เธอไม่กล้าบอกใคร

“เอานะๆ สมมุติถ้าคุณปัญชาน์กินข้าวกิน
ยาครบภายในอาทิตย์ กระจกผมจะเพิ่มรางวัลให้อีก
หนึ่งอย่าง นอกจากรางวัลของคุณหมอมะ กระจกผมคิด
ว่าต้องเป็นรางวัลที่คุณปัญชาน์ได้รับแล้วต้อง
พอใจเป็นอย่างมากเลยครับ”

พี่ชายของเธอคุกเข่าลงตรงหน้าเธอ กาง
มือทำท่าล้อเลียน เขาอาจจะเห็นว่าเธอทำหน้า
ซีมๆ กระจก

“อะไรล่ะคะ ถ้ารางวัลไม่โดนใจดิฉันก็ไม่
รับนะคะคุณ”

ปัญชาน์ทำท่าหยิ่งๆ ล้อเลียนตอบ

“จ้ะ...ก็ต้องให้รางวัลเด็ดๆ หน่อยสินะ”

ร่างสูงเดินลงมาทิ้งลงโซฟา ท่าทางจะคิด
มากจริงๆ เพราะเธอเห็นเขาเปลือเอานิ้วโป้งขึ้นมา
กัดเล็บ ปัญชาน์นั่งมองคนตัวใหญ่ที่ขี้เล่นเหมือน
เด็กๆ คนนี้ด้วยความรู้สึกหลากหลาย เธอเองก็
บอกไม่ถูกเหมือนกัน ทั้งๆ ที่รู้จักกันได้ไม่นานเธอ
กลับรู้สึกผูกพันกับเขามากเหลือเกิน หากจะให้
เหตุผลด้วยเรื่องในอดีตที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่
เด็กล่ะก็ ปัญชาน์ว่าไม่ใช่...ในความรู้สึกของเธอ
มันบ่งบอกความผูกพันมากกว่านั้น แต่เธอเองยัง
สรุปไม่ได้

“เอางี้...พีทุ่มสุดๆ เลยนะนี่”

ปัญชาน์รอฟังอย่างใจจดใจจ่อ เห็นเขา
ทำตาพราวๆ คงจะคิดเรื่องสนุกๆ ออกจริงๆ

“อาทิตย์หน้า ถ้าซาทำได้ครบตามสัญญา
พี่จะแอบพาไปเที่ยวข้างนอก”

“หา! ว่าไงนะคะ? ออกไปข้าง....”

ปัญชาน์เผลอตะโกนเสียงดังจนคนข้างๆ
โผล่มาปิดปากเธอไว้

“เอ๊ย...จะตะโกนไปทำไม เคสเรานะ ค้า
ห้ามออกไปข้างนอกนะ เดี่ยวหมอรู้ก็ได้โดนห้าม
เยี่ยมหรือ”

ก็จะไม่ให้ตกใจได้อย่างไร ใครจะคิดว่า
พี่ชายของเธอจะคิดอะไรแฉลงๆ อย่างนี้ได้ อีก
อย่างเธอเองก็อยู่ชั้นบนสุด จะผ่านออกไปจากเจ็ด
ชั้นที่ว่าได้อย่างไรโดยไม่ให้คนเห็น

“อ้อหือ พี่ตั้งเตคิดได้ยังไงคะ เดี่ยวก็ได้
โดนสวดเจ็ดวันเจ็ดคืนไม่เข้าหรือ คุณหัวหน้า
พยาบาลคะ”

ปัญชาน์เอ็ดเบาๆ เธอเองรู้ความเสียบบของ
หัวหน้าพยาบาลดี เพราะดูเผินๆ อาจจะเป็น

พยายามร่างเล็กใจดี แต่ถ้าเจอเรื่องผิดกฎระเบียบ
หรือว่าเรื่องที่ผิดจากหมอสั่งไว้ล่ะก็ คนตัวเล็กคน
นั้นจะดูน่ากลัวเหมือนตัวเธอใหญ่คับห้องขึ้นมา
ทันที ปัญหานี้เองเคยเจอมากับตัว ก็เรื่องที่เธอ
แอบทิ้งยานี้แหละ เธอโดนสวดชะงัด แถมยังโดน
ตบท้ายว่า

“ถ้าคนไข้ไม่ยอมดูแลตัวเองอย่างนี้ ต่อให้
หมอทำงานหนักแค่ไหน พยายามมากแค่ไหนก็ไม่
ช่วยอะไรหรอกค่ะ”

ประโยคนั้นทำเอาปัญหานี้หน้าเฉือน
เพราะรู้สึกว่ามันทำให้ความพยายามของคนอื่น
เสียเปล่า จากนั้นถ้าไม่สุดวิสัยจริงๆ ปัญหานี้ก็
พยายามกินยาให้ครบ ยกเว้นว่าช่วงไหนที่เธอรู้ตัว
ว่าหมอสั่งยาประเภทกดประสาทให้เธอ เธอก็จะ
ซ่อนเอาไว้เพราะยาพวกนี้ทำให้เธอรู้สึกง่วงนอน
ทั้งวัน จะทำอะไรก็ไม่รู้สึกตัว นอกจากนั้นยังทำให้
เธอเบลอไปอีกหลายวันทีเดียว

“เอานะ พี่มีวิธี ว่าแต่ช่าอยากไปมั๊ยคะ?”

เขาขยับมาใกล้ทำท่าอุมกมิ ถ้าเป็นเวลาปกติเธอคงจะอดหยิกเขาเพราะหมั่นไส้ไม่ได้ แต่เวลาอย่างนี้ที่มีผลตอบแทนสูงเธอต้องยอมๆ ทำที่ที่เธอออกจะหมั่นไส้นั่นไว้

“อยากไปสิคะ พี่ชายคนดีมีวิธีเหรหะคะ”

ปัญชาน์เกาะแขนเขาไว้ อ้อนเสียให้เต็มทีไหนๆ ก็เปลอสัญญิงสัญญาไว้แล้ว วันนี้เธอโชคดีจริงๆ คุณหมอก็จะลดยา พี่ชายก็เสนอวิธีเล่นชน

“อืม...ห้องเยื้องๆ ห้องเรา ตรงชั้นล่างนะ ไม่มีคนไข้แล้ว ถ้าอาทิตย์หน้ายังไม่มีคนเข้ามา พี่จะแอบสะเดาะกุญแจไว้ ไปถึงห้องนั้นได้และออกไปทางบันไดหนีไฟก็น่าจะออกไปได้โดยไม่มีคนเห็นนะ”

“คะ...” ปัญชาน์นั่งฟังทำตาปริบๆ เอ...ทำไมเรื่องแบบนี้พี่ชายของเธอถึงได้เล่าเป็นฉากๆ

ได้ทันทีเลยนะ ทำเอาสงสัยเลยว่าปกติมีงาน
อดิเรกอะไร...

“สักสามทุ่ม พยายามบาลน่าจะน้อยเพราะ
เค้าเปลี่ยนเวรรอบดึกแล้ว จะเหลืออยู่ไม่กี่คน”

“แล้ว...เราจะลงไปห้องนั้นได้ยังไงคะ....”

ปัญชาน์แทบจะกลั้นหายใจ เพื่อรอฟัง
วิธีการที่พี่ชายเธอคิด

“เฮ้อ....ถามแปลกๆ ก็ปีนลงไปนะสิ”

พี่ชายของเธอทำหน้าที่เหลือหลา

เหมือนกับว่าการปีนออกไปนอกตึกด้วยความสูง
แปดชั้น มันเป็นเรื่อง ธรรมดา ธรรมดา ที่ใครๆ ก็
ทำได้

“บ้าแล้วพี่ตั้งแต่ ชาจะลงไปยังไง”

“จากห้องเราลงไปข้างล่างก็ไม่สูงนะ พี่
เขย่งนิดหน่อยก็เอื้อมถึงแล้วนา”

เมื่อได้คำตอบที่ดูเหมือนจะง่ายอย่างนั้น
ปัญหาก็จึงลากยาวาวๆ ของคนพูดขึ้นมาไว้บนตัก
แล้วก็สับฝ่ามือเธอลงไปอย่างหมั่นไส้จริงๆ

“ก็ยาวาวๆๆๆๆ อย่างนี้มันก็ถึงนะสิ
พี่ชายไม่คิดหรือว่าเราจะกระโดดไม่ถึง ชாதกลาง
ไปตายจะทำยังไง ที่สำคัญขาสั้นๆ ของเราจะเขย่ง
ไปถึงเหมือนขาพี่ตั้งเตได้ยังไง ซาไม่ได้เกิดมา
พร้อมความสูงร่อยแปดสิบเจ็ดนะคะ นี่จริงๆ แล้ว
ไม่ได้อยากพาเค้าไปจริงๆ ไช้มัยๆ”

กรวิชญ์ทิ้งตัวลงไปนอนบนโซฟาพักขาไว้
ให้เธอสับๆ

“สบายดี...ขอแรงอีกนิด...”

แน่...ดูเขาทำสิ ปัญหานี้โกรธจริงๆ แล้ว
นะ เธอผลึกยาวาวนั้นลงพื้นดังต๊อบ คนตัวใหญ่จึง
ชำเลืองมามอง เห็นคนนั่งหน้าจ้ำก้ำมป้องๆ อยู่
ตรงปลายเท้า จึงยิ้มให้อย่างอ่อนโยน

“เราคิดว่าพี่ชายทำไม่ได้หรอกคะ ไม่เอาน่า
เพื่อปัญชาน์คนดี พี่ทำให้ได้ทุกอย่าง”

ปากก็พูดเสียหวาน แต่เขากลับเอาเท้า
ผลักเธอโยกไปมาเหมือนปลอบโยนกลายเป็น

“ทำได้จริงหรือหลอกเค้ากินยาก็ไม่รู้...”

ปัญชาน์บ่นอุบอิบ คนข้างตัวจึงยิ้มให้
แล้วลุกขึ้นมานั่งฟังเธอไว้

“พี่ไม่หลอกแน่ๆ สัญญา...วันอาทิตย์หน้า
พี่จะพาซาไปดูดาวตก...นะ”

“ไม่จริงนะ...ช่วงนี้มีฝนดาวตกชะที่ไหน
ล่ะ” เธอสวนทันควัน

“อ้าว....เซยอีกละ พี่ไม่ได้บอกว่าฝนดาว
ตกนะ ดาวตกเฉยๆ”

“อ้าว...ง”

พี่ชายของเธอมองหน้าปัญชาน์แล้วถอน
ใจที่ดูเหมือนเธอยังงงกับคำอธิบายอยู่

“ดาวตกมันมีทุกวัน....ถ้าหาที่ๆ แสงไฟ
จากในเมืองส่องน้อยหน่อย ก็จะได้เห็นดาวตกสวยๆ
ทุกคืนนั่นแหละ”

ปัญชาน์พยักหน้ารับหงิกๆ ไม่รู้ว่า
เมื่อก่อนเธอจะเคยดูดาวตกหรือเปล่า แต่ไหนๆ ก็
จำไม่ได้แล้ว เธอจะถือครั้งนี้เป็นครั้งแรกก็แล้วกัน

“นั่นแน่...สนใจแล้วใช่ไหม โอเคนะ...พี่
สัญญาแล้วไม่คืนค่านะคะ”

พี่ชายเธอยิ้มให้แล้วยื่นนิ้วก้อยมาเพื่อ
ประกอบคำสัญญา แต่ในใจของ ปัญชาน์อ่อน
ยวบตั้งแต่ยิ้มใส่ๆ ที่ส่งให้เธอตั้งแต่แรกแล้วกระมัง
ถึงจะชอบเฉใจให้เธอโมโห บางทีเล่นเกมแพ้ก็ล้ม
กระดานลงต่อหน้า บางทีก็แกล้งผูกผมเธอแบบ
ตลกๆ และบางทีก็ชอบทำอวมฤมิในเรื่องที่เธอ
อยากรู้ แต่ปัญชาน์ไม่เคยโกรธเขานาน แค่นิ้ม
หวานๆ มาจ้อเสียทีนี่ปัญชาน์ก็ใจอ่อนทุกที แต่
เธอต้องทำหน้าที่เข้มไว้ แม้ว่าเขาจะรู้ทันเรื่องที่เธอ

โกรธเขาไม่นานแต่เธอก็ไม่อยากให้ได้ใจแล้วมา
กวนโมโหเธอเป็นกิจวัตรประจำวัน

“สัญญาแล้วนะคะ” ปัญชานียื่นนิ้วก้อย
ไปเกี่ยวตอบ แต่ก็ยังทำหน้าที่อยู่

“พี่ไม่หลอกซาหรอก...สัญญา”

ปัญชานียิ้มให้กับคำสัญญา ความรู้สึก
อบอุ่นเวลาอยู่เคียงข้างกันแบบนี้ ทำให้เธอสงสัย
อยู่หลายคราว่าเมื่อก่อนเธอเป็นพี่น้องกับเขาจริง
หรือ... ลึกลับ ในใจของเธอบอกว่ามันมากกว่านั้น มี
บางอย่างที่จะให้คำตอบเธออยู่ตรงหน้า เพียงแต่
เธอเองที่หวาดกลัวจนไม่อาจยื่นมือไปคว้าไว้ได้
มันเป็นกล่องแพนโดร่าที่ยากจะหยั่งถึงว่าข้างในมี
สิ่งใด บางส่วนในจิตใจสั่งให้เธอละทิ้งความอยาก
รู้นั้น ให้มีความสุขกับวันนี้ เช่นนี้ก็เพียงพอ...

เสียงเพลงเชียร์ดังกระหึ่ม ไม่

แพ้เสียงกรีดกรีดและเสียงกลองที่ตีอย่างเมามันส์
อัมจันทร์ตรงหน้าเนืองแน่นไปด้วยผู้คนวัยหนุ่ม
สาวที่สวมเสื้อยืดสีชมพูและถุงมือสีเดียวกัน ต่าง
ช่วยกันตะเบ็งเสียงร้องเพลงเชียร์ให้ดังยิ่งกว่าอัม
จันทร์ข้างๆ ปัญหานี้รู้สึกเจ็บคอแต่เธอต้องตะโกน
แข่งกับเสียงรอบข้าง เพื่อบอกโค้ดเพลงเชียร์ให้คน
บนอัมจันทร์ได้รู้ว่าจะต้องร้องเพลงใดเป็นเพลง
ต่อไป แดดร้อนๆ ตอนบ่ายคล้อยก็คงแผดแสงให้
เธอรู้สึกปวดหัวแต่เธอก็ยังสะบัดมือตามจังหวะ
เพลงเพื่อเล่นเป็นเพลงปิดก่อนจะเปลี่ยนลีดเดอร์
ชุดอื่น

เมื่อเสียงเชียร์เจียบลง ปัญหานี้จึงเดินเข้า
หลังอัมจันทร์อย่างอ่อนเพลียอยากล้มตัวลงแผ่
เลยทีเดียว แต่เสียงกรีดจากด้านหน้าทำให้เธออด
เงยหูฟังไม่ได้

“เฮ้อ...น้องๆ ครับ ส่งเสียงเชียร์ต้อนรับ
เขยคณะหน่อย....”

เสียงเฮบวักกับเสียงกลองรัวๆ รับคำรุ่นพี่
ที่ถือโทรโข่งนำเชียร์อยู่ด้านนอก คงจะมีคนจาก
คณะอื่นเดินเข้ามาชมการแข่งขันกีฬาในคณะ
ของเธอกระมัง

“พี่ตั้งแต่ครับ รุ่นพี่ปีสี่มีธุระอะไรกับงาน
กีฬา รับน้องคณะบัญชีหรือครับ....”

มีเสียงเฮรับอีกตามเคย เอ๊ะ...เมื่อกี้ เขา
พูดถึงพี่ตั้งแต่ พี่ตั้งแต่หรือ ปัญชาน้อยากวิ่ง
ออกไปดูให้แน่ใจ แต่ทำไมเธอถึงขยับตัวไม่ตั้งใจ
นะ ใจเธออยากออกไปหน้าอัฒจันทร์ แต่ร่างกาย
เธอกลับนั่งลงบนเสื่อที่ปูข้างหลังอัฒจันทร์

“ก็มาหาสะเกือกของคณะสถาปัตย์นะสิ
ครับ”

จบคำจากน้ำเสียงทุ้มๆ นั้น ก็มีทั้งเสียงเฮ
และเสียงกรี๊ดดังลั่น แถมเสียงกลองก็รัวเสียงก้อง

อยากจะประจันเธอกันหรือไงนะ เอ๊ะ...ปัญชาน์
นั่งในอก ทำไมเธอถึงได้คิดว่าเสียงเฮโลนั้นจะ
พาดพิงถึงเธอนะ

“สะใภ้ของคณะสถาปัตย์” นั้นหมายถึง
ใครนะ แสดงว่าพี่ตั้งเตมาหา

“แฟน” ของเขาที่นั่งั้นหรือ ปัญชาน์มอง
ซ้ายมองขวาหาผู้หญิงที่ทำท่าจะเป็นสะใภ้กัน

“ยายชา พี่ตั้งเตสุดหล่ออดไม่ได้ มาหาแก
อีกแล้ววะ” เสียงแหลมๆ จากหญิงสาวที่นั่งข้าง
เธอตะโกนแข่งกับเสียงเชียร์ข้างนอก มาหาเรา...
ปัญชาน์ยังงุนงงกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น แต่ยังไม่
ทันได้ลำดับความให้เรียงร้อยเป็นเรื่องราว ก็มีมือ
ใหญ่วางบนศีรษะเธอและเสียงทุ้มต่ำนั้นก็เป็น
เสียงที่เธอเคยคุ้นยิ่งนัก

“เหนื่อยมั๊ยคะ ตัวเล็ก...”

เสียงพี่ตั้งเต! ปัญชาน์หัวคว่ำไปตามต้น
เสียง แต่....ฝัน....คราวนี้มันแปลกจากที่เคยเป็น

ฝันถึงงานกีฬาที่ออกจะครึกครื้น รื่นเริง แตกต่าง
จากฝันถึงชายคนนั้น ที่เธอมักจะเศร้าสร้อยทุกครั้ง
ที่นึกถึง ฝันคราวนี้มันคือ

แฟลชแบค อย่างที่คุณหมอ

อธิบายไว้หรือเปล่านะ หากเป็นเหตุการณ์ในอดีต
จริง ในฝันนั้นเธอกับพี่ตั้งแต่ก็... ไม่สิๆ ปัญชาน์
สายหน้าทบทวนความทรงจำ แม้ในฝันเธอจะได้
ยินชื่อตั้งเตอย่างชัดเจน แต่ในฝันเธอหันไปมอง
หน้าเขาไม่ทันได้เห็นชัดเจนก็สะดุ้งตื่นเสียก่อน ยัง
ไม่เห็นหน้าชัด เจนเธอจะเจาะจงว่าเป็นพี่ตั้งแต่ไม่
ได้หรอก ที่เธอได้ยินชื่อตั้งเตอาจจะเป็นเพราะช่วง
นี้เธออยู่ใกล้ ชิดกับเขา เธออาจจะเอาเรื่องราว
ปัจจุบันไปรวมกับอดีตแล้วเอามาฝันเป็นเรื่องเป็น
ราวก็ได้

ปัญหานี้เองเคยเจอกับเหตุการณ์ แฟลช
แบคจริงๆ อยู่ไม่กี่ครั้งเท่านั้น ครั้งแรกๆ ที่จำได้
เป็นตอนที่เธอนั่งอ่านหนังสืออยู่เฉยๆ ไม่ได้ตั้งใจ
นึกถึงบ้านหรือรื้อฟื้นอดีตแต่อย่างใด จู่ๆ เธอก็
ปวดหัวแล้วก็มีภาพเหมือนภาพวิดีโอปรากฏในหัว
และเลื่อนผ่านไปอย่างรวดเร็วจนเธอจับภาพได้
ไม่กี่ภาพเท่านั้น ส่วนมากจะเป็นภาพของคุณพ่อ
และพี่ตั้งแต่ มันจึงแตกต่างกับเรื่องที่เราฝันวันนี้
หากแต่สัมผัสและความรู้สึกต่างๆ มันก็เหมือนจริง
อย่างกับมันเคยเกิดขึ้นมาแล้วจริงๆ

“เอาเถอะ เก็บไว้ถามคุณหมอดูดีกว่า
เผื่อมันจะเป็นแฟลชแบคจริงๆ”

ปัญหานี้พึมพำกับตัวเองพร้อมทั้งหาสมุด
โน้ตเล่มโปรดมาจดไว้ เธอจดสิ่งที่ต้องทำอยู่เสมอ
ไม่เคยขาด อาจเป็นเพราะเธออยู่ในสภาพความ
จำเสื่อมเลยไม่มั่นใจกับการจดจำของตัวเองก็ได้

“เออล่ะ วันพฤหัสบดีอย่าลืมนะจ๊ะ”

หญิงสาวตบสมุดเล่มโปรดเบาๆ เอาไว้
ตอนเช้า เธอจะเล่าเรื่องนี้ให้พี่ตั้งเตฟัง เขาอาจจะ
จำได้ อย่างน้อยก็มากกว่าเธอละนะ....

เสียงลมหวีดหวิว

ดังลอดหน้าต่างเข้ามา ช้างนอกเมฆครีมีแสงฟ้า
แลบแปลบปลาบเป็นระยะๆ บ่งบอกว่าอีกไม่กี่
นาทีคงมีฝนตกหนัก ปัญชานหลับตาปีเวลาที่เห็น
ฟ้าแลบเพราะกลัวจะได้ยินเสียงฟ้าร้องตามมา
เธอเตรียมใจไม่ค่อยถูกเพราะเสียงฟ้าร้องเปรี้ยงๆ
ใกล้หูมันจะมาทันทีทันใดหลังแสงแปลบปลาบนั้น
เสมอ หญิงสาวเอานิ้วชี้ทั้งสองข้างอุดหูไว้

“อ๊ะ...กรีด!” ปัญชานร้องเสียงหลงเมื่อคน
ตัวใหญ่เข้ามายืนซ้อนหลังเธอตั้งแต่เมื่อไหร่ก็ไม่
ทันได้สังเกต แคมยงดึงนิ้วเธอออกจากหูในจังหวะที่
มีฟ้าผ่าเปรี้ยงใกล้ตึกเข้าพอดี

“พี่ตั้งเต!” ปัญชานปากคอสั้น ทั้งตกใจ
ทั้งกลัวเสียงฟ้าร้อง อยากรูปร่างสูงที่ยิ้มทะเล้น
อยู่ข้างหลังเธอ แต่เธอตกใจจนเรียงลำดับคำพูด
ไม่ออก น้ำตาคลอหน่วยเพราะกลัวจนไม่มีแรงจะ
เอาคืนคนตัวใหญ่ได้

“เฮ้อ...น้ำตา น้ำมูกมาพร้อมกันเลย”

พี่ชายเธอบอกว่า ปัญชานเห็นเขาทำท่าลุก
ออกไปจากเตียงเธอ คงจะไปหยิบทิชชูมาเช็ดหน้า
ให้ แต่ปัญชานกลัวจนแผลอกำชายเสื้อเขาไว้แน่น
ชายหนุ่มชำเลืองมองมือน้อยที่บิดชายเสื้อเขาแทบ
ขาด เขากัดริมฝีปากกลืนยิ้มกับท่าทางหวาดกลัว
จนเกินเหตุของเธอ

“ฮะๆ ฮ่าๆ น้ำมูกไหลลงถึงคางแล้ว ให้พี่
หยิบทิชชูเถอะ” คนตัวโตกลั้นไม่ไหว หัวเราะจนตัว
สั้น ไม่รู้ว่าหน้าเธอตลกแค่ไหน น้ำตาที่คลอหน่วย
อยู่เลยพาลหยดเหมะลงมาด้วย เจ็บใจก็เจ็บใจที่
โดนคู่กัดหัวเราะเยาะเอา แต่ความกลัวมันมี

มากกว่าจนข่มให้เธอยอมให้คนตรงหน้านั่งข้าง
ตัวอ เหมือนจะหัวเราะพอใจแล้วกรวิชัยถึงได้
หยิบทิชชูมาซับน้ำตา น้ำมูกให้เธอ ทั้งยังแกล้ง
ออกแรงบีบจมูกจนปัญชาน์แผลอร้อง “อ๊วย”

“พี่ตั้งแต่ ความแค้นครั้งนี้ ซาจะจดบันทึก
ไว้เลย”

“อืมๆ ว่าแต่จะแก้แค้นตอนไหนล่ะ ผน
หยุดตกก่อนหรือเปล่า” คนตรงหน้าเธอยิ้มทั้งลูก
ตา แถมยังแกล้งจ้องรอยยับบนเสื้อของเขาที่เธอ
แผลอดึงไปเมื่อครู่

“พี่ตั้งเตนะ... ว้าย!”

เสียงฟ้าผ่าเปรี้ยงลงที่ไหนสักแห่งใกล้ๆ
แถวนี้ ทำเอาร่างบางไม่ทันเตรียมใจ มือซ้ายที่
ยกขึ้นมาหมายจะทุบคนตรงหน้าเปลี่ยนเป็นดึง
เสื้อเขามาไว้แนบตัว แล้วคนตัวเล็กก็ซุกตัวลงที่
ไหล่กว้างนั่นทันที ปัญชาน์รู้สึกได้ว่าร่างสูงชะงัก

ไปชั่วคราว แต่เธอกลับจนไม่สนใจแล้ว ว่าพี่ชายเธอ
จะล้อเลียนเธอ เรื่องอะไรอีก

ตอนนี้เธอตกใจเสียงเปรี๊ยะปรัางนั้นจนตัว
สั่น ชั่วจิตใจต่อมาเมื่อได้สติเธอถึงรู้ว่าอยู่ในอ้อม
แขนเขาเต็มตัว มือใหญ่นั้นโอบไหล่เธอไว้นั่น
ส่วนอีกข้างก็กอดศีรษะเธอชุกลงใต้คางเขาอย่างกับ
ลูกไก่แอบอยู่ในปีกแม่ไก่ ความกลัวลดถอยลง
อย่างรวดเร็วเมื่อปัญชาน์จับเสียงเต้นของหัวใจ
ตัวเองที่เริ่มดังขึ้นทุกที เธอไม่แน่ใจว่าเสียง“ตึกตัก”
ที่ดังขึ้นเรื่อยๆ นี้เป็นเพราะหวาด กลัวอากาศข้าง
นอก หรือเป็นเพราะอยู่ในอกกว้างอย่างนี้กันแน่

ปัญชาน์เริ่มได้สติเต็มที่ จะว่ากลัวฟ้าผ่าก็
กลัว...แต่ยังมีที่กลัวมากกว่านั้น คือเธอกลับร่างสูง
นี้จะได้ยินเสียงหัวใจของเธอที่รัวไม่เป็นจังหวะอยู่
อย่างนี้ต่างหาก ร่างเล็กเริ่มดิ้นยุกยิกส่งเสียงอื้อ
อยู่ในไห่ล่กว้าง

“พี่ตั้งเต...ซาไม่เป็นไรแล้ว....”

ร่างสูงนั้นค่อยๆ คลายอ้อมกอดลง
สำหรับปัญหานที่ใจเต้นรัวเป็นกลองชุดแล้วรู้สึกว
มันเนิ่นนานชั้วกับชั้วกลับปี มือใหญ่ นั้นยังคงจับต้น
แขนเธอไว้ทั้งสองข้าง ปัญหาซ้นตามองพี่ชาย
กลัวจะโดนเขาเหยอีก แต่เธอกลับเห็นแววตาเศร้า
ฉายออกมาชัดเจน จับพลันเหมือนมีกระแสตึงดู
ให้เธอไม่อาจจะจากสายตาคู่นั้นไปได้ แววตาใส
นั้นเธอรู้สึกคุ้นเคยเหลือเกิน

“พี่ตั้งเตคะ...”

“อ้า... น้ามูกเรา... ยัยชาน้ามูกเราเนะ....
ยัดขนาดนี้ อ้า... เสื่อพี่ๆ”

เหมือนวินาทีที่ผ่านมาเป็นเรื่องโกหก
พี่ชายเธอดูอะอะมะเท็งเหมือนปกติ เมื่อครุ่นเธอ
คงคิดไปเองหรืออย่างไรนะ แววตาเศร้าเมื่อกี้เธอ
อาจตาฝาด ก็ดูคนที่ลุกลี้ลุกลอนอยู่ตรงหน้าคง
ไม่ได้มีเรื่องทุกซั้วอนขนาดที่จะมีแววตาเรียกร้อง

ให้ดำดิ่งไปสู่ความมืดมิดอย่างนั้น ปัญชานมอง
หน้าคนตรงหน้าที่กำลังเอาทิชชู์ถูบรอยเปื้อนตรง
อก เฮ้อ...มีปรีศนาเกี่ยวกับความทรงจำที่จะแก้ไข
ให้กระจ่างได้ก็ต้องหายจากอาการความจำเสื่อม
เสียก่อน แล้วเมื่อไหร่เธอจะแก้ได้หมดนะ

“เฮ้อ...” ปัญชานถอนหายใจยาว เอา
เถอะ....ที่เป็นอยู่ทุกวันนี้เธอก็มีความสุขดี วัน
ข้างหน้าค่อยว่ากันต่อเถิด

“อะไร...ทำถอนใจเป็นคนแก่เชียวน”

พี่ชายเธอถามก่อนจะใช้มือใหญ่จับคาง
เธอเงยขึ้นเพื่อจะใช้ทิชชู์ถูจมูกเธออีกครั้ง

“ไม่มี...อะ...ไร หรือ...คะ” ปัญชานตอบ
เสียงอู้อี้เพราะโดนบีบจมูกอยู่

“เพียงแต่คิดว่า....บางทีซามีอะไร
บางอย่างที่ทำท่าจะนึ๊กออก แต่ก็นึ๊กไม่ออก มัน
เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ แต่ก็ได้แค่ทำท่าจะนึ๊กออก ก็เลยท้อ
นิดหน่อยว่ามันจะเป็นอย่างนี้ไปอีกนานมั้ยนะคะ”

“แล้วชา นึกอะไรออกบ้างล่ะ”

“ก็หลายอย่างนะคะ อย่างช่วงแรกๆ ที่พี่ตั้งเตเอาภาพถ่ายของมาให้ดูอย่างคุณพ่อนะ ที่แรกก็ยังไม่คุ้นนัก นานเข้าก็จะฝันถึงบ้าง มีแฟลชแบบบ้าง ส่วนมากจะเป็นตอนเด็กๆ ไม่ถึงกับเอามาปะติดปะต่อเป็นเหตุการณ์ยาวๆ ได้หรอกนะ แต่ความคุ้นเคยที่บอกว่า คนนี้คือพ่อก็ค่อนข้างหนักแน่นกว่าตอนแรกเยอะเลยคะ”

แต่ความคุ้นเคยเรื่องที่พี่ตั้งเตเป็นพี่ชายของเธอ มันไม่หนักแน่นขึ้นเลย ปัญหาหนักัดริมฝีปากไว้ เธอเก็บเรื่องที่ยากจะบอกเขาไว้ในอก ไม่กล้าเอ่ยออกไป...

“อ้อ...ใช่ค่ะ เมื่อคืนซาฝันแบบปกติด้วยนะ” พุดจบหญิงสาวก็ยกหมอนขึ้นมาหาสมุดโน้ตคู่ใจขึ้นมาเปิดดู ช่วงบ่ายวันนี้มีนัดกับจิตแพทย์ เธอกะไว้แล้วว่า จะหยิบสมุดเล่มนี้ไปด้วย เรื่องราว

ที่อยากจะถามคุณหมอมียะอะแยะ ปัญหาฉันไม่
อยากให้ตกหล่นไปแม้แต่เรื่องเดียว

“เออ... โหงพุดอย่างกับวันอื่นๆ ผันแบบไม่
ปรกตึงนั่นแหละ” พี่ชายเธอขยับเข้ามาใกล้ ยื่นหน้า
ดูสมุดเล่มจิ๋วของเธอ

“คะ... ก็ปกติซาผันถึงใครก็ไม่รู้ เค้าชอบ
พุดเรื่องน่ากลัวๆ แล้วก็ดูเศร้าๆ มันแปลกตรงซา
ไม่รู้จักเขา เห็นหน้าก็ไม่ชัด แต่ไม่รู้ทำไมถึงได้อิน
กับความผันจ้งเลยนะคะ รู้สึกเศร้าไปกับเขา อยาก
ปลอบใจเขา แต่ในผันนะซาพุดไม่ได้นะคะ ก็เลย
ตื่นขึ้นมาก็น้ำตาไหล หรือไม่ก็รู้สึกเศร้ามากๆ
เลยนะคะ”

“จ้งเหรอ.... แล้วผันเมื่อคืนนี้ล่ะ”

“ผันถึงงานกีฬาสี่ของคณะนะคะ ท่าทาง
สนุกเชียว เออ... ผันเห็นพี่ตั้งเตด้วยนะคะ”

คนตัวเล็กยิ้มใสเมื่อนึกถึงความครึกครื้น
ในผันเมื่อคืน

“จ้้นเหรอ...ฝันถึงพี่ด้วยเหรอ แล้วพี่ไปทำ
อะไรในงานกีฬาสีของเราละ” คำถามแทงใจ
ดำปญชาน์จ้งเบอเริ่ม เธออึ๊กๆ อึ๊กๆ หาข้อแก้ตัว
จะให้บอกว่ในฝันเธอเป็นแฟนกับเขานะเหรอ ให้
ตายเธอก็ไม่พูดหรอก อายแย้เลย

“ก็ฝันเห็นเฉยๆ นะ บอกแล้วไงว่าเห็น
เฉยๆ พี่ตั้งเตก็ไม่ได้ทำอะไร แค้ซาเห็น”

“อ้าว...พี่เป็นของประกอบฉากเฉยๆ
เหรอนี้”

บทที่สอง

ฝนซาลงไปตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ มีเพียงเสียงครืนดังไกลๆ เท่านั้น คนตัวโตกลับไปนั่งที่เก้าอี้ตัวโปรดเหมือนเคย ปัญชาน์ชอบกระดานโอเซโระไปนั่งที่โซฟาด้วย พี่ชายของเธอยกขาขึ้นมา นั่งขัดสมาธิแล้วรับกระดานจากเธอมาวางไว้บนตัก พอเริ่มเล่นไปไม่กี่ตาเขาก็ทำหน้ายุ่งเริ่มใช้เวลาคิดนาน ปัญชาน์นั่งมองวงหน้าขาวที่ดูจะจืดจอกับเกมตรงหน้าหน้าจอนลิ้มเธอไปแล้วกระมัง เธอยิ้มให้กับหน้าเคร่งนั้น....

ห้องโถงสีขาว สะอาดนั้นค่อนข้าง

กว้างเมื่อมีคนนั่งสนทนาด้วยกันเพียงสองคนเท่านั้น ของเล่นที่ทำจากไม้หลากสีทรงเรขาคณิต วางระเกะระกะอยู่บนพื้นห้อง ถัดมามีโต๊ะญี่ปุ่นวางอยู่บนโต๊ะนั้นมีภาพวาดระบายสีสีสันสดใสวางอยู่ สองถึงสามแผ่น สีเทียนหลากสียังวางอยู่บนโต๊ะ ปัญหานี้วาดภาพเสร็จแล้วจึงหยิบแท่งสีมาเก็บเข้ากล่อง แต่ก็มีเสียงปรามจากคุณหมอนั่งรอเธอที่โต๊ะใหญ่มุมห้อง ช่างๆ โต๊ะนั้นมีเตียงแบบกึ่งๆ เอนตัวอยู่ติดหน้าต่างบานกว้าง

“ยังไม่ต้องเก็บก็ได้ค่ะ น้องปัญหานี้เดี๋ยวมีคนมาใช้ต่อ หมอก็คะให้วาดภาพเหมือนกันค่ะ มาคุยกับหมอต่อดีกว่า....มา...”

คุณหมอตบมือลงที่เตียงแปะๆ หมายถึงให้เธอนอนคุยกับหมอนี้ เติงนี่ ปัญหานี้ลุกขึ้นทำตามอย่างว่าง่าย ตั้งแต่มาพักที่ตึกนี้เธอก็สนิท

สนมกับจิตแพทย์ท่านนี้มากที่สุด หญิงสาวหยิบสมุดโน้ตขึ้นมาเพื่อนเตรียมประเด็นต่างๆ ไว้พูดคุยกับจิตแพทย์

“คุณหมอคะ เมื่อคืนซาฝันแปลกกว่าที่เคยนะค่ะ...”

เธอเล่าเรื่องความฝัน รวมไปถึงข้อสงสัยหลายอย่างให้ฝ่ายตรงข้ามฟังอย่างละเอียด

“จ๊นเหรหคคะ....เอ่อ...อาจจะเป็นได้ว่ามันเป็นแฟลชแบคก็ได้นะคะ แต่คุณหมอไม่แน่ใจว่าเป็นอดีตทั้งหมดนะค่ะ ก็อย่างที่น้องช่าว่านะค่ะ มันเป็นไปได้ว่าเราอาจจะเอาเหตุการณ์ปัจจุบันไปรวมด้วยก็ได้ ยังไงก็ใจเย็นๆ ค่อยๆ คิดก็ได้ค่ะ”

ปัญชาน์พยักหน้ารับคำ เธอสังเกตเห็นสีหน้าของหมอดูไม่สบายใจ

“มีอะไรผิดปกติหรือเปล่าคะ”

ปัญชาน์ยิงคำถามต่อทันที หลายครั้งที่คุณหมอเป็นอย่างนี้แล้วเธอก็ไม่ได้คำตอบชัดเจน

เฮ้อ....คนที่นี้เป็นแบบพี่ชายของเธอทั้งหมดหรือ
เปล่าล่ะ

“เปล่าค่ะ” คุณหมอสาวยิ้มให้แทน
คำอธิบาย

“เหวอคะ...” นั่นไงล่ะ....นี่ก็เป็นอีกปัญหา
หนึ่งที่เธอรู้สึกว่าคุณคนปิดบังบางอย่างกับเธออยู่
... ปัญหานี้ยังชักถามแล้วคุณศัพท์เพะหะกับ
จิตแพทย์อีกสักครู๋จนได้เวลา

“เฮ้อ....หมดเวลาแล้วนะคะ ยังไงพฤษ
หน้าเจอกันนะคะ มีอะไรจะสอบถามหมอเพิ่มเติม
มั๊ยคะ”

“มีค่ะ แต่ซาว่าหมอลองไม่บอก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ แต่หมอลองคิดว่าการที่
น้องชายยังจำเรื่องราวบางส่วนไม่ได้ก็เพราะจิตใจ
ของน้องชายยังไม่พร้อม หากที่เป็นอยู่ทุกวันนี้สบาย
ใจดีอยู่แล้ว ก็ค่อยๆเป็นค่อยๆไปก็ได้นี่คะ หมอว่า

เรื่องราวหนหลังมันไม่สำคัญเท่าอนาคตที่เรากำลัง
จะเผชิญหรือกนะคะ”

ปัญชาน์พยักหน้ารับ แม้ว่าจะมีหลาย
เรื่องที่ยังข้องใจ แต่ทุกครั้งที่ได้คุยกับจิตแพทย์
ท่านนี้ เธอก็สบายใจทุกครั้ง

“งั้นขาขอตัวกลับห้องนะคะ”

“ค่า...เดี๋ยวหมอเรียกพยาบาลไปส่งนะ
คะ”

เธอกดกริ่งเรียกทันที ปัญชาน์ค้านไม่ทัน
ทำไมทุกคนที่นี่ถึงได้ทะนุถนอมเธออย่างกับ
ผู้ป่วยหนักนะ ร่างกายเธอก็แข็งแรงดี แค่เรื่องเดิน
กลับห้องพักเอง เธอก็ทำได้หรอก

“แล้ว...เดี๋ยวนี้พี่ตั้งเตยังมาเยี่ยมน้องซา
อยู่หรือเปล่าคะ”

คุณหมอเปลี่ยนเรื่องพูดคุย

“มาค่ะ มาทุกวันนั่นแหละค่ะ ไม่เคยขาด
ซักวัน”

ตอนนี้ก็คงจะนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โซฟาตัวโปรดของเขาในห้องนั่นแหละ

“จั้นเหรอกคะ....เอางี้ ถ้าวันไหนพี่ตั้งเตไม่มา น้องซาก็มาคุยกับหมอได้นะคะ ไม่จำเป็นต้องรอวันนัดก็ได้”

“คะ...เอาไว้ถ้าพี่ชายไม่มาจริงๆ ซาจะมาหานะคะ”

ปัญชานต์ตอบเสียงใส แต่ในใจก็ค่อนข้างมั่นใจว่าพี่ชายไม่มีทางขาดเยี่ยมเธอหรอก

เสียงเคาะประตูของพยาบาลที่มารับปัญชานต์ทำให้ทั้งสองคนยุติการสนทนาลง ปัญชานต์กำลังจะออกไป คุณหมอก็เรียกเอาไว้เหมือนมีเรื่องที่เพิ่งนึกออก

“เอาไว้...ถ้าน้องซาอยากพบคุณพ่อเมื่อไหร่ ก็บอกคุณหมอหรือพยาบาลคนไหนก็ได้ นะคะ”

ปัญชานียัมรับคำ เพราะคุณหมอยังไม่
อนุญาตให้เธอออกไปข้างนอกได้ การติดต่อกับ
ญาติ ทางโรงพยาบาลจะเป็นผู้ดำเนินการเอง
แต่ปัญชานียัมก็ไม่ได้นึกอยากจะรบกวนพ่อตอนนี้
อย่างไรเสียอีกไม่นานท่านก็คงมาเยี่ยมเธอเอง

“ชายังไม่อยากรบกวนคุณพ่อหรือคะ
เอาไว้วางๆ พ่อก็คงมาเยี่ยมซาเอง”

ปัญชานียัมเห็นคุณหมอทำตาโต

“น้องซาให้คุณพ่อมาเยี่ยมได้หรือคะ”

“ได้สิคะ ทำไมคุณหมอพูดอย่างนั้นล่ะคะ
เพียงแต่ช่วงนี้คุณพ่อไม่ว่างนี่...”

วันนี้ปฏิภริยาของคนรอบข้างเธอแปลกๆ
ทั้งนั้นเลย

“อ๊ะ...จ้ะหรือคะ แล้วน้องซารู้ได้ยังไงคะ
ว่าคุณพ่อไม่ว่าง...”

“ก็พี่ชายบอกว่าคุณพ่อไปทำวิจัย
ต่างประเทศ ที่ที่ไปก็ออกจะกันดารหน่อย
สัญญาณโทรศัพท์ก็ไม่มี ติดต่อยากสักนิดนะค่ะ”

“พี่ชายงั้นหรือคะ”

เธอเห็นคุณหมอมองหน้าใจเสียใหญ่
ปัญชาน์จะเอ่ยปากถามต่อแต่ก็มีคนไข้เข้ามาต่อ
คิวเธออยู่หน้าห้อง เอาไว้คราวหน้าก่อนก็ได้มั้งเธอ
คิดในใจ ตอนนี้เธอน่าจะเอาเรื่องความฝันเมื่อคืน
ไปแล้วให้กรวิชญ์ฟัง แล้วดูปฏิกิริยาของเขา ดีกว่า
... หากเขายอมคุยกับเธอดีๆ ไม่โยกโย้ ปัญชาน์ก็
อาจจะแก้ปริศนาในใจได้อีกเรื่องก็เป็นได้

“กลับมาแล้วหรือ...เป็นไงมั้งนะ คุณหมอ
ถามเรื่องอะไร”

คนตัวใหญ่ประจำห้องของปัญชาน์ ส่ง
เสียงมาจากมุมห้อง เมื่อพยาบาลที่มาส่งเธอเดิน
ออกไป

“ก็ถามว่าพี่ชายไม่ทำงานทำการหรือคะ
ถึงได้มากวนโมโหน้องสาวได้ทุกวัน”

“อ้าวๆ พุดนี่เดียวสวยเลย ไม่มีคนคุยด้วย
แล้วจะรู้สึก” พุดไม่พุดเปล่าพี่ชายเธอเดินเข้ามา
ติดหน้าผากเธอดัง

“เพียะ”

“โอ๊ย...รังแกเค้า...” ปัญชาน์ลูบหน้าผาก
ป้อยๆ เธอมองคนตัวใหญ่ทึ่งตัวลงบนเตียงข้างเธอ
อยากจะเล่าเรื่องความฝันเมื่อคืนให้เขาฟัง อย่าง
น้อยพี่ชายก็คงจะตอบเธอได้สินะ ว่านั่นเป็น
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงหรือไม่

“พี่ตั้งเตคะ...เอ่อ...”

“อะไรคะ....”

“เรื่องความฝันของ....เอ่อ...เรื่องที่ชา
ฝันนะค่ะ....คือ...” กล้าพุดหน่อยซี เธอบอกตัวเอง
ในใจ แต่ปากเธอสั้นจนพุดไม่ออก นี่ไม่ใช่เรื่อง

ใหญ่อะไรนักหนานะ ทำไมๆ พุดออกไปสิ! เสียงในใจเธอตะโกนลั่น หัวใจเต้นระรัว

“เอ่อ...ซาฝันเห็นคุณพ่อ นะคะ เลยคิดถึง!”

หลุดปากไปแล้ว แต่ไม่ใช่เรื่องที่เธออยากพูดสักนิด ปัญชาน์อยากเขกหัวตัวเองแรงๆ สักที สองที ทำไมถึงเป็นอย่างนี้ไปได้ล่ะ

“จั้นเหอ...แต่คุณยายยังทำงานไม่เสร็จนี่ เบื่อพี่แล้ววี?”

ปัญชาน์ส่ายหน้าแทนคำตอบ เธอกลัวคนตรงหน้าจะน้อยใจจริงๆ

“เออ...นี่ก็ออกแล้ว...พี่ตั้งเต็มเบอร์ของคุณพ่อที่โน่นใช่ไหมคะ”

ปัญชาน์จำได้ว่าพี่ชายเธอบอกว่าพ่อของเธอเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์ เพื่อใช้สัญญาณในต่างประเทศได้ แต่เพราะงานวิจัยอยู่ในเขตชนบทก็เลยติดต่อลำบาก

“อ่า...พี่ไม่ได้ถือมาด้วยนะ ไว้พรงนี้พี่จะ
ถือมาจากบ้านละกันนะ”

พี่ชายเธอบอกเหมือนขอไปที่ ปัญชาน์
เดาว่าพรงนี้เขาก็คงลืมเอามา เธอเองก็ซั๊กแปลก
ใจตัวเองเสียแล้วสิ ตัวเธอเองไม่มีสมุดโน้ตที่ใช้จด
เบอร์โทรศัพท์หรือพวกรายละเอียดยิบๆ ย่อยๆ
เลยหรืออย่างไหนะ เธอไม่แน่ใจเท่าไรนักว่าตัวเอง
มีของแบบนี้หรือไม่ แต่เธอคิดว่าคนปกติ
ทั่วไปก็น่าจะมีของพวกนี้อยู่ ครั้งหนึ่งที่เธอนึกได้
ว่าเธอควรมีของแบบนี้ก็เพราะเธออยากได้เบอร์
โทรศัพท์ของที่บ้าน แต่เมื่อหาไม่เจอเธอจึงถามกร
วิชญ์ แต่กลับได้คำตอบง่ายๆ ว่า

“จะเอาไปทำไมล่ะ ห้องเราไม่มีโทรศัพท์
สักหน่อย”

หรือไม่ก็

“โทรศัพท์ที่ใช้ไม่ได้แล้วนะค่ะ ก็ไม่มีใครอยู่
บ้านนี้ค่ะ พี่เลยปล่อยให้ตัดไป เอาไว้คุณอา
กลับมาเมื่อไหร่พี่ค่อยไปทำเรื่องให้ละกัน”

ก็เป็นอย่างนี้เสียทุกที

“แล้วมีเรื่องด่วนอะไร...ซาจะติดต่อพ่อ
ยังไงละคะ”

เธอเคยตัดพ้ออย่างนี้

“อ้าว...ก็พี่อยู่ทั้งคนจะกลัวอะไรคะ”

ก็อย่างนี้แหละ เขาจับปัญหาร้อนใจเธอ
ด้วยวิธีง่ายๆ เสมอ

“มีอะไรหรือเปล่านะ...ซา...”

เสียงกรวิชญ์ปลุกเธอตื่นจากภวังค์ เธอยิ้ม
ตอบแหๆ เพราะไม่ทันได้ฟังเลยว่าเมื่อพี่ชาย
ของเธอเล่าอะไรให้ฟังบ้าง

“เหม่อไปนิดหน่อยนะค่ะ พี่ตั้งเตคุยถึง
ไหนแล้วนะ”

“ว่า...ไม่เอาละ ซี้เกียจพูดสองรอบ”

คนตัวใหญ่ใจน้อยเดินกลับไปโซฟาตัว
เดิม แล้วเอนลงนอน ปัญหาหนีบสมุดเล่มโปรด
ขึ้นมาตีกำถามไว้ เอาไว้เธอกล้ามากกว่านี้เธอจะ
ถามพี่ตั้งแต่ให้ชัดเจนว่า เธอกับเขามีความสัมพันธ์
อันที่ใด ปัญหาจืดรายละเอียดจุกจิกลงเพิ่มเติม
อีก พลังคุยกับพี่ชาย

“พี่ตั้งแต่คะ...เอ่อ....สมัยก่อนที่ซาจะ
ความจำเสื่อมนี้...ซาเป็นคนชอบจดอะไรยิบๆ
ย่อยๆ อย่างนี้หรือเปล่าคะ”

ปัญหาที่ยังง่วนกับการบันทึกข้อความ
สำคัญลงไป หูก็คอยเงี่ยฟังคำตอบจากเสียงทุ้ม
นั่น

“พี่ตั้งแต่....”

เธอเงยหน้าขึ้นจากสมุดโน้ต พบว่าเขา
หลับไปแล้ว...คำตอบที่เธอได้รับมีเพียงเสียงกรน

เบาๆ เท่านั้น ปัญหาว่างสมุดแล้วเดินลงจาก
เตียงไปนั่งบนพื้นหน้าโซฟา ทำคางบนโซฟา นั่ง
มองคนที่หลับสนิทอยู่ตรงหน้าความอบอุ่นหลัง
ไหลสู่หัวใจ ในหูแว่วเสียงคุณหมอบอกไว้เมื่อ
สักครู่

“หากที่เป็นอยู่ทุกวันนี้สบายใจดีอยู่แล้ว ก็
ค่อยๆเป็นค่อยๆไปก็ได้นี่คะ หมอว่าเรื่องราวหน
หลังมันไม่สำคัญเท่าอนาคตที่เรา กำลังจะเผชิญ
หรือกนะคะ”

เธอได้คำตอบในใจไว้แล้ว ช่วงเวลาที่ได้
เฝ้ามองใบหน้าคุณนี้....เธอมีความสุขเหลือเกิน....

บทที่สาม

เสียงก๊อกก ๆ จากร้องเท้าส้นสูงของพยาบาลเวรบนตึกที่เข้ามาเดินตรวจตานั้น ห่างออกไปเรื่อยๆ ปัญชาน์ถอนหายใจโล่งอก หากพยาบาลแวะเข้ามาตรวจในห้องเธอตอนนี้ ปัญชาน์ก็ไม่ว่าจะแก้ตัวเรื่องที่เขาพยายามผูกเชือก ร้องเท้าผ้าใบในความมืดนี้ได้อย่างไร หากโดนซักเข้าจริงๆ เธอก็ยากที่จะแก้ตัว

“ก๊อกก ๆ ”

ปัญหานี้สะดุ้งกับเสียงเคาะจากหน้าต่าง
ลูกพี่ลูกน้องจอมวางท่าของเธอมาถึงแล้วหรือนี่
ปัญหานิ่งไปที่หน้าต่างแล้วเปิดให้เขาเข้ามา

“โอ้ย...ทำอะไรอยู่อะ ปล่อยให้พี่เขวนอยู่
ข้างนอกตั้งนาน”

เข่าบ่นอุบ เมื่อปิ่นข้ามเข้ามาในห้อง

“ชายังผูกเชือกกรองเท้าไม่เสร็จเลย...จะ
เปิดไฟก็ไม่กล้า...” เธอกระซิบตอบ

“เฮ้อ...ยายขาเชื่องช้า”

เขาส่ายหน้าเอือมระอาเธอในความมืด
ปัญหานี้ตีเพียะตอบโต้ โดนตรงไหนบ้างไม่รู้ ขอให้
ได้ดีก่อนเถอะ

เขายกขาเธอร่างไว้บนเข่า แล้วจัดแจงผูก
เชือกให้เธอเรียบร้อย เป็นกิริยาที่ดูคุ้นเคยเหมือน
เคยทำอยู่บ่อยๆ เธอจึงอดถามไม่ได้

“พี่ตั้งเต เคยทำอย่างนี้ให้ใครอยู่บ่อยๆ
หรือเปล่าคะ”

“ทำไมล่ะ...”

“ก็ซาเห็นพี่...คล่องดี...”

“ถามอะไรไร้สาระ...ไปได้แล้ว เตียว

พยาบาลเวรก็เดินกลับมาอีกหรอก”

เขาบอกพลาจัดหมอนข้างบนเตียงของ
เธอแล้วเอาผ้าห่มคลุมไว้ให้ดูเหมือนมีคนนอนอยู่
บนเตียง ...ปัญชาน์มองร่างสูงที่ดำเนินการหนี
เที่ยวครั้งนี้อย่างคล่องแคล่ว แฮ่... เธออยากได้
คำตอบว่าเขาเคยทำให้ใครมากกว่า หรืออย่าง
น้อยก็บอกว่าเคยทำให้เธอ เอาเถอะ...จะหวังอะไร
กับคนที่ชอบกวนโมโหเธออยู่เสมอ วันนี้เขา
อุตส์สำหรับพาออกไปข้างนอกตามสัญญา เธอจะยอม
สงบศึกทำตัวเป็นเด็กดีกับเขาชั่วคราวก็แล้วกัน

“เอาล่ะ...เสร็จแล้ว รองเท้าแน่นไปมัย...”

อืม...แต่ต้องเอาให้แน่นหน่อยนะ เตียวสะดุดเชือก
รองเท้าตัวเองแล้วร่วงลงไปข้างล่าง”

“เพียะ”

ปัญหานี้ลงไปทีไรโล่งกว้าง ฉีกสัญญาที่
คิดไว้เมื่อกี้ ค้อนให้พี่ชายปะหลับปะเหลือก

ทั้งสองคนแอบออกจากตึกโดย

ง่ายตาย จนปัญหานี้จะเปล่งใจ พี่ชายของ
เธอเดินนำทางไปในสวนป่าข้างตึก และพาเธอลัด
เลาะออกไปอีกค่อนข้างไกลและร้างผู้คน อะไรกัน
...ช่วงเวลาแค่สามทุ่มกว่าๆ ชาวบ้านชาวช่องเขา
เข้านอนกันหมดแล้วหรืออย่างไรนะ... สภาพรอบ
ข้างดูรกชัฏขึ้นเรื่อยๆ ดีที่ทางเดินค่อนข้างสะดวก
เธอกลัวจะมีงูเงี้ยวเสียวมากกว่า รวากับคนที่เดิน
นำหน้าจะอ่านใจเธอออก เขายื่นมือมาจับมือเธอ
ไว้กระชับมัน ปัญหานี้ใจเต้นตึกตักในความมืด
ความหวาดกลัวพาลเตลิดออกไป เธอเริ่มกลัวคน
ตรงหน้าจะจับชีพจรถูกแล้วรู้ว่าหัวใจเธอเต้นแรง
จนแทบหายใจไม่ทัน...

“ถึงแล้ว...มานี่เร็ว”

ร่างสูงแหวกกิ่งไม้ข้างหน้าออกแล้วจูงมือ
เธอเดินไปข้างหน้า

“แล้วไง...คะ...” ปัญชาน์เอ่ยถามอย่างไม่
แน่ใจ ข้างหน้าคือเนินที่คงจะเป็นส่วนที่สูงที่สุดที่
เธอเดินฝ่าความมืดตามร่างสูงมากระมั่ง เนินเบื้อง
หน้าเธอก็แค่สนามหญ้าวงเล็กๆ เท่านั้น

“อ้าว...มาดูดาวจะให้มီးอะไรอีกล่ะ ถ้าม
แปลกๆ อีกแล้วเรา”

คนตัวใหญ่เดินนำหน้าจัดแจงปูผ้ารองนั่ง
ลงบนสนามหญ้าแล้วนั่งลงก่อนที่จะตบพื้นข้างตัว
ให้เธอไปนั่งข้างๆ ปัญชาน์มองตามร่างสูงที่กำลัง
เอาขนมและน้ำดื่มออกมาจากกระเป๋าเป้ ซึ่งเธอ
เห็นเขาเอาออกมาจากพุ่มไม้ หลังจากทีออกมา
ทางบันไดหนีไฟของตึกเห็นพี่ชายเตรียมการต่างๆ
มาพร้อมเพียงอย่างนี้

เธอเลยคาดหวังไปสักเล็กน้อยว่าการ
ผจญภัยเล็กๆ ครั้งนี้จะเต็มไปด้วยความโรแมนติก
ความจริงมันก็แค่การเปลี่ยนบรรยากาศจากห้อง
สี่เหลี่ยมของเธอเท่านั้นสินะ

ปัญชาน์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ เอาเถิด
เพื่อให้การผจญภัยครั้งนี้มีประโยชน์ เธอตัดสินใจ
จะถามกับกรวิชัยตรงๆ ว่า ก่อนที่เธอจะความจำ
เสื่อมนั้น ความสัมพันธ์ของเธอกับเขาเป็นอย่างไร
กันแน่ อย่างน้อยตอนนี้เธอเองก็มั่นใจว่าไม่ได้รู้สึก
กับเขาเช่นพี่ชาย มานึกถึงคนรอบข้างอย่างคุณพ่อ
ของเธอเองก็คงจะให้ความไว้วางใจกับเขามากพอ
ดู ถึงได้ให้เขาดูแลรับผิดชอบเธอระหว่างที่เดินทางไป
ทำวิจัย ปัญชาน์ลากขาไปนั่งด้วยอย่างเสียไม่
ได้ เธอหยิบน้ำดื่มขึ้นมาแก้กระหาย ถึงได้สังเกตเห็น
เห็นวิวตรงหน้าที่มีแสงไฟริบหรี่จากตึกของโรง
พยาบาลที่เธอพักอยู่ อีกทางก็เป็นชุมชนที่อยู่ห่าง

ออกไปเล็กน้อย เมื่อบวกรวมกับใบหน้าคมๆ ช่าง
ตัวเธอ ก็ถือเป็นบรรยากาศที่ไม่เลวเลยเชียวนะ

“อ๊ะ ซาๆ ตรงนั้นดาวเหนือ”

คนตัวใหญ่ชี้ชวนให้เธอดู เฮ้อ...โรมเมน

ตึกตายละ ดาวเหนือ!

“อ๊ะ...พีตั้งเต จั๊นข้างๆ นั่นก็ดาวลูกไก่
สินะ” เธอเล่นตามน้ำ

“ไหนๆ...อิม...จั๊นข้างๆ นั่นก็ดาวไถสินะ...”

เขาถอนใจแล้วมองหน้าเธอ

“ความรู้น้อยทั้งคู่เลยนะพวกเรา”

เขาเองก็คงจะรู้ตัวแล้วละว่าความรู้

ทางด้านดาราศาสตร์กุดทั้งคู่

“ดูแค่สวยๆ ก็พอแล้วค่ะพีตั้งเต”

เธอยิ้มให้ ไม่อยากให้เขาคิดว่าการมาครั้งนี้
มันกร่อยเสียแล้ว สำหรับเธอแค่ได้อยู่ข้างเขาจะ
เป็นที่ไหนก็เต็มใจทั้งนั้น

“อ๊ะ นั่นดาวตก” ปัญชาน์ตาไวกว่า เธอ
หลับตาอธิษฐานกับดาวทันที

“เฮ้ๆ รีบหลับตาอธิษฐานเลยยังงี้แล้วจะรู้
ได้ไงว่าดาวมันตกจริงนะ” คนตัวใหญ่สะกิดเธอขัด
บรรยากาศที่เพิ่งจะเริ่มซึ่ง

“แล้วถ้ามันตกลงไปก่อน เค้าก็อธิษฐาน
ไม่ทันนะสิ”

“เฮ้อ...ก็ดาวมันตกจริง ก็คงตกลงมาที่โลก
เราสิจ๊ะ งั้นชาจะขออะไรเมื่อไหร่ก็ได้ล่ะสิ สสารใน
โลกเราไม่หายไปไหนหรอก.แค่เปลี่ยนสภาพจะ
เข้าใจ” ปัญชาน์ย่นจมูกใส่พ่อคนช่างวิชาการ

“พี่ตั้งเตนะ...บรรยายชะหายโรแมน
ติกเลย...ดูดาวนะคะ ดูดาว....พูดถึงเรื่องดูดาว
ผู้หญิงทุกคนเค้าก็นึกถึงเรื่องโรแมนติก แล้วก็เรื่อง
อธิษฐานจากดาวทั้งนั้นแหละคะ”

ปัญชาน์ต่อว่าอย่างอ่อนๆ ผลคือทำให้คน
ข้างตัวหัวเราะคิกคัก

“โอเคๆ งั้นเมื่อกี้ข้าขออะไรกับดาวเหรอ”

“ขอให้ชานึกเรื่องราวในอดีตออกเร็วๆ ข้า
จะได้ออกจากโรงพยาบาลซะที”

“เอ๊ะ...วันก่อนใครบอกพี่นะ ว่าห้องที่
โรงพยาบาลเหมือนห้องของตัวเอง ไม่กลับบ้านก็
ได้นะ”

“พี่ตั้งเต! เป็นสควร์บรีโงนะ ชัดจังเลยนะ!”

คนตัวใหญ่ขำหนักเข้าไปอีก เขายิ้มให้เธอ
ทั้งนัยน์ตา ปัญชานเริ่มจะเข้าใจนิดหน่อยแล้วว่า
เขาชอบเวลาเธอโกรธแค้นๆ เลย

“อ๊ะ ข้า...ดูสิดาวตกอีกแล้ว”

ปัญชานรีบหลับตาปี กุมมืออธิษฐานทันที

“คนโลกมาก เมื่อกี้ก็ขอไปแล้ว...ขออะไร
อีกเนี่ย...ชอบขอขนาดนี้ คราวหน้าพี่พามาชม
จันทร์นะ แล้วก็ร้องจันทร์เอ๋ย จันทร์เจ้า ขอข้าวขอ
แกง ขอแหวนทองแดงผูกมือน้องข้า ขอช้างขอม้า
...”

“พอแล้วค่า ชาไม่อยากจะข้างได้ม้า ชา
พอจะเดินเองได้...นะคะ โอเค้”

ปัญหานีโบกมือห้ามปรามก่อนที่เขาจะ
แหกปากร้องเพลงจนแมลงกลางคืนตกใจตาย

“แล้ว...ขออะไรคะ” คนถามทำสีหน้า
อยากรู้หรืออยากเห็นแบบจริงจัง

“ชา...ขอให้ผู้ชายคนนั้นหายเศร้าซะทีนะ
คะ”

“ผู้ชายที่ไหนนะ...” พี่ชายยังทำหน้าง

“ก็คนที่ซาฝันถึงบ่อยๆ นะคะ ไม่รู้สิคะ...
ชายังไม่แน่ใจว่าเขาจะมีอยู่จริงหรือเปล่า แต่ใน
ฝันนะพี่ตั้งแต่ ชาช่วยทำอะไรให้เค้าไม่ได้เลย ตื่น
ขึ้นมาที่ไรก็เศร้าทุกที สงสัยชาคงทำได้แค่นี้มั้งคะ
ทำได้แค่อธิษฐาน พี่ตั้งแต่ว่ามันไร้สาระมัยคะ”

“ไม่หรอกน่า อย่างน้อยมีพี่ไงที่รู้ว่าชา
ปรารถนาดีกับ...ผู้ชายคนนั้น”

ใบหน้าคมยิ่มให้ได้อย่างอ่อนโยน จนเธอ
ใจเต้นตึกตักอีกแล้ว

“เอ่อ...ดาวสวยจังค่ะ ตะ...ตรงนั้นเป็น
ดาวอะไรนะ” ปัญชาน์แขงนคอตั้งบ่า รีบเปลี่ยน
เรื่องคุยก่อนที่ตัวเองจะหัวหมุนเพราะหัวใจทำงาน
หนักเกินไป

“ไหนๆ ตรงนั้นเหรอก แหะๆ พี่ไม่รู้หรอก อ๊ะ
...เมื่อกี้เราตกลงกันว่า เรามาดูดวงเพื่อชมเอา
บรรยากาศเฉยๆ นี่”

ปัญชาน์ถอนใจเฮือกใหญ่ที่เห็นคนตัวโต
แขงนหน้าสนใจท้องฟ้าด้วย

“นั่นสินะคะ พี่ตั้งเต...ดาวสวยๆ อย่างงี้
นี่เอง คนที่ตายไปเค้าถึงชอบไปเป็นดาว พี่ตั้งเต
ว่ามั้ย?”

“ไม่รู้สิ อาจจะไม่ทั้งหมดก็ได้นะ ไม่จั้นเค้า
จะบอกว่ามีนรกมีสวรรค์เหรอก”

“นั่นสินะคะ แต่ซาเชื่อว่าแม่คงต้องเป็นดาว แล้วก็เฝ้ามองดูซาจากที่ไหนซักแห่ง... ไซม์ยคะ”

“แน่นอนจ๊ะ” คนตัวใหญ่หันมายิ้มให้
“ชื่อปัญชานีนะ ซาเคยเล่าให้พี่ฟังว่าคุณแม่เป็นคนตั้งใจไงคะ ปัญชานีนแปลว่าทองคำ ดังนั้นซาก็คือสิ่งมีค่าของทุกคนไง”

“ถ้าจั้นคุณแม่ก็ต้องเฝ้ามองซาอยู่แน่นอนเลย”

“เอ...ถ้าจั้นดาวตกก็หมายถึงใครสักคนที่อยู่ข้างบน เฝ้ามองคนข้างล่างเพลิน จนเดินสะดุดตกลงมาหรือเปล่านะ”

ปัญชานีนยิ้มให้ความคิดคนข้างๆ ยิ่งจินตนาการถึงดาวเซ่อซาก็ยิ่งขำหนักเข้าไปอีก

“จ้านเหรอกคะ” เธอแก้มง้อเลียนตอบ

“ซานี้กว่าดาวตกมันคือสะเก็ดดาวจากอวกาศที่พุ่งเข้าสู่ชั้นบรรยากาศของโลก ส่วนแสงที่

เรามองเห็นเวลาสะเก็ดดาวสว่างเรืองแสงขึ้นมีสาเหตุหลักจากการแตกตัวเป็นไอออน ของโมเลกุลในบรรยากาศบริเวณรอบสะเก็ดดาวชะอีก”

“จ๋าๆ อะไรกันบรรยากาศซึ่งๆ หายหมดเลย” ปัญชาน์ทูปคนข้างๆ แบบหมั่นไส้สุดๆ เพราะเขาพูดเหมือนตัวเองไม่ได้เป็นคนทำลายบรรยากาศเลยสักนิด ทำให้เขาหัวเราะชอบใจที่ได้กวนโมโหเธอสำเร็จ

“เอานี้คะ เรื่องของดาวตกมาจากนิทานเรื่องนี้ต่างหาก”

เขากระแอมสร้างควมอยากรู้ อยากเห็นให้คนฟัง ปัญชาน์เห็นเขาทำหน้าตาจริงจังเลยอดแหย่ไม่ได้

“นิทานก่อนนอนหรือคะ”

“จะฟังมั๊ยล่ะ”

คนตัวใหญ่ทำหน้าที่อภิมหามิ แต่ปัญชาน์
อยากรู้เกินกว่าจะเสียเวลามาต่อล้อต่อเถียงกัน ก็
เลยยอมๆ ให้ก่อนตานึง

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว

มีดาวลูกไก่กระจุกดวงหนึ่ง เขาหลงรักเสียงใสๆ ที่
ขอพรกับดวงดาวอยู่ทุกคืน...ในแต่ละวันเขาเฝ้าที่
จะได้ฟังเสียงนั้นอย่างมีความสุข”

“ฟังเสียงของเค้าเฉยๆหรือคะพี่ตั้งแต่

ไม่ได้เสกอะไรให้เค้าเลยหรือจ้ะ” ปัญ

ชาน์ฟังเพลินๆ จึงเอนตัวฟังคนข้างๆ

“ก็เค้าเป็นดาวกระจุกใจ จะช่วยอะไรได้

ล่ะ...เอ๊ะ จะฟังมั๊ยๆ”

“ฟังค่าๆ ไอ่”

ปัญชาน์ตอบเสียงใส ลมหนาวพัดมาวูบ
หนึ่งทำให้เธอกระชับเสื้อไว้แน่น คนข้างๆ จึงหยิบ

เสือกันหนาวในกระเป่าเป้มาคลุมไหล่ให้ปัญญาชน
แต่ก็มีได้วางมือจากไหล่บางนั้นลง เขาโอบเธอไว้
เพื่อกันลมอีกชั้น ปัญญาชนหลับตาลงคอยเงี่ยหูฟัง
เสียงทุ้มนั้นเล่าต่อ....

“วันหนึ่งหญิงสาวก็มีเรื่องเดือดร้อน
เพราะพ่อแม่ของเธอจะยกเธอให้แต่งงานกับเสี้ย
น่าเกลียด เจ้าดาวน้อยร้อนใจมากอยากลงไปช่วย
เธอ แต่มันเป็นดาวกระจุกตไม่มีอำนาจอะไรเลย...
ดาวน้อยเลยตัดสินใจผจญภัยเพื่อเดินทางไปที่
ประตูของท้องฟ้า มันฝ่าอันตรายต่างๆ มากมาย
ไปที่ประตูเพื่อที่จะขอให้คนเฝ้าประตูอนุญาตให้
เขาลงไปช่วยหญิงสาว แต่คนเฝ้าประตูไม่อนุญาต
ดาวน้อยเฝ้าร้องขออยู่นาน จนคนเฝ้าใจอ่อนเขา
เลยแนะนำให้ดาวน้อยไปขอเทพแห่งดาว ท่าน
เทพเห็นความพยายามของดาวน้อยจึงยอม
ช่วยเหลือหญิงสาว”

“เฮ้...แฮปปี้เอนด์สิคะเนี่ย ดาวน้อยก็จะ
ได้ฟังเสียงคนรักของเค้าอีก”

“ไม่ใช่อย่างนั้นสิคะ เพราะมีเหตุครั้งนี้ทำให้ดาวน้อยตัดสินใจได้แล้วว่า ความรักที่เขามีต่อหญิงสาวมันมากมายจนไม่อาจได้ยินแค่เสียงอีกต่อไป ความรักทำให้คนตาบอดไม่เว้นแม้แต่ดาวน้อยของเราด้วย....”

“แล้วเจ้าดาวกระจอกจะทำอะไรได้ล่ะคะ”
ปัญชาน์ถามต่อ แล้วหาวหวอดๆ เธอคง
เพลिनกับเสียงทุ่มๆ นั่นจนตาจะปิดเสียแล้ว

“ดาวน้อยก็เลยตัดสินใจลงมาหาหญิงสาว เขาทะเลาะประทุท้องฟ้าเพื่อร่วงหล่นลงมาบนพื้นโลก”

“อ้าว....กลายเป็นหนังแอ็คชั่นไปซะแล้ว”
ปัญชาน์เอ่ยแซวเสียงอู้อี้

“อืม...งั้นเหวอ แต่มันไม่ตื่นเต้นอย่างนั้น
หรอก ก็เป็นไปตามคาด ดาวน้อยพุ่งลงมายังโลก

โดยที่ตัวเองไม่มีพลังมากพอ กว่าจะมาถึงพื้นโลก
เขาก็โดนเผาไหม้จนกลายเป็นมุยมง”

หญิงสาวนิ่งงัน เรื่องราวความสูญเสียทำให้เธอรู้สึกหวนนึกถึงเรื่องราวบางอย่างที่โดนบดบังในความทรงจำของเธอ เสียงทุ้มนั้นยังเล่าต่อไป

“แต่เรื่องแบบนี้ไม่ได้ทำให้ดาวน้อยท้อแท้
ฝุ่นผงของดาวน้อยจึงลอยตามลม เพื่อไปวนเวียน
ใกล้ๆ หญิงสาวที่เขารัก...แล้วได้เฝ้ามองชีวิตของเธอ
เห็นเธอได้เติบโตใหญ่ มีความรักกับคนที่เธอรัก
มีครอบครัวที่มีความสุข มีชายที่ได้รักเธอตั้งที่ดาว
น้อยรัก นั่นก็ทำให้ดาวน้อยความสุขคุ้มค่ากับที่
ยอมกลายเป็นฝุ่นผงเพื่อได้อยู่ใกล้ๆ เธอ....”

เขาหันมายิ้มให้เธอเมื่อเล่าจบ

แล้ว

“แล้วเธอรู้หรือเปล่าคะ ว่ามีดาวน้อยอยู่
ใกล้ๆ ”

“ไม่รู้หรอก...ดาวนั้นกลายเป็นฝุ่นไปแล้ว
นี่”

“แต่เราจ้ะพี่ตั้งเต เขารักมากขนาดนี้เธอ
กลับไม่รู้เลย ดาวน้อยน่าสงสารจ้ะ”

“ไม่หรอก...เขาได้ทำสิ่งที่อยากทำ
หมดแล้ว ได้เห็นคนที่เขารักมีความสุข...ไม่มีอะไร
ยิ่งใหญ่ไปกว่านี้แล้วละ”

ปัญหานี้ได้ยินเสียงทุ้มเหมือนจะไกล
ออกไป เธอสะกดความมั่งงุ่นไว้อยากคุยกับเขา
ให้จบข้อสงสัยที่เธอครุ่นคิดมาทั้งอาทิตย์

“พี่ตั้งเตคะ...ซามีเรื่องอยากถามพี่มา
หลายวันแล้วคะ” ปัญหานี้สุดลมหายใจเข้าปอด
เฮือกใหญ่ เรียกความกล้าและไล่ความมั่งงุ่น

“เมื่อก่อน...ก่อนจะความจำเสื่อมนะคะ
พี่ตั้งเต ความสัมพันธ์ของเราสองคนเป็นอย่างไร
เป็นอยู่ทุกวันนี้หรือเปล่าคะ”

ปัญหาน์หลุดคำถามออกจากอย่าง
ยากเย็น แต่เธอก็ทำสำเร็จแล้ว

“แล้วซาคิดว่าไงล่ะ... ถึงได้ถามพี่ยังงี้”

ปัญหาน์หงุดหงิดในใจ เธออยากได้
คำตอบนะ... ไม่ใช่โดนย้อนถามอย่างนี้... แต่มือ
ใหญ่ก็ประคองศีรษะเธอไว้แนบอกทำให้เธอมี
กำลังใจจะเคลียร์ความรู้สึกครั้งนี้ให้สำเร็จ

“มะ... ไม่รู้สิคะ... ซาคิดว่า... มันมีอะไร
มากกว่านั้น... ความรู้สึกของซาบอกว่าเรา... เป็น
...”

ปัญหาน์ตอบคำถามไม่จบเพราะสติที่มี
อยู่น้อยนิด เธอหลับตาลงด้วยความง่วงงุน

“คนรัก... ซารักพี่ตั้งแต่...”

คำที่อยากเอ่ยนั้นไม่ทันเสียแล้ว หูเธอแว่ว
เพียงเสียงทุ่มที่เหมือนไกลออกไปทุกที

“พี่ขอโทษนะคะ... ทั้งๆ ที่พี่ทำให้ซา
มีความสุขกว่านี้ได้ แต่พี่เห็นแก่ตัว... พี่ขอโทษ”

ขอโทษ... พี่ตั้งเตขอโทษเรื่องอะไร ซาไม่
เข้าใจตั้งหลายอย่าง... เอาไว้พຽ່ງนี้ พຽ່ງนี้ละคะ
แล้วเรามาคุยกัน... พี่ตั้งเตจะบอกกับซาทั้งหมด
ໄໝ້ຍคะ ปัญหาที่ร่ำร้องในใจไม่รู้ว่ามันเป็นความ
ฝันหรือความจริง... ร่างบางพยายามไขว่คว้ามือ
ใหญ่ไว้มัน แต่จับปล้นมืออุ่นนั้นก็หายไป....

แดดอ่อนๆ ยามสาย

สาดแสงเข้ามาในห้องกว้าง ปัญหา
กระทบตาถี่ๆ เพื่อให้ตัวเองตื่นได้เต็มตา เธอยก
ตัวขึ้นพิงหมอนไว้ตรงหัวเตียง กวาดสายตาไปทั่ว
ห้องอย่างงุนงง เธอกลับมาที่ห้องของตัวเองได้
อย่างไรกันนะ เธอนึกสภาพพี่ชายหัวเธอกลับมาที่
ตึกไม่ออก แถมยังต้องปีนจากชั้นเจ็ดขึ้นมาที่ห้อง
นี้โดนพาตัวเธอที่ไม่มีสติมานี่นะ คงทุลักทุเลน่าดู
พี่ชายเธอกคงไม่บ้าอຸ້ມเธอปีนตึกขึ้นมาหรอก...

ความทรงจำเมื่อคืนหยุดตรงที่เธอฟังลงที่
ออกกว้าง นั่นสินะเธอยังไม่ได้คำตอบจากพี่ชายเลย
ตาย..แล้ว เมื่อวานพูดออกไปเสียเยอะแยะ วันนี้
เจอกับเขาเธอจะทำหน้ายังไงนี่ ปัญหานี่มองหา
กระเป๋าประจำตัวของพี่ชายซึ่งมักจะวางอยู่ที่โซฟา
สีแดงตัวโปรดของเขา ...ยังไม่มีกระเป๋า แสดงว่า
ยังไม่มาสินะ เธอถอนหายใจโล่งอก คงมีเวลาทำ
ใจสักพักระหว่างอาบน้ำแล้วก็ตอนคุณหมอเข้ามา
ตรวจอีก เธอคำนวณเวลาทำใจได้อีกนานจึงคว้า
ผ้าเช็ดตัวเข้าห้องน้ำอย่างรวดเร็ว

“น้องชา...หวัดดีตอนเช้าจ้า”

“หวัดดีค่ะ พี่แป็บ”

โซฟาสีแดงของเธอว่างเปล่า ห้องกว้างนั้น
มีเพียงพยาบาลอารมณ์ดีคนเดียว

“วันนี้ถ้าทานข้าวหมด ลดยานะคะ”

คนพูดยกแก้วยาเขย่าขลุกขลิกให้เธอดู
ปัญหานี้มันตอบแล้วสายตาที่ยังพะวักพะวงที่
ประตู รอคอยคนคุ้นเคยเดินเข้ามา...

“หาใครคะ....”

พยาบาลสาวจับสังเกตปัญหานี้ได้

“รอพี่ชายนะค่ะ ปกติเขาน่าจะมาแล้ว”

ปัญหาคงตอบเสียงอ่อยๆ เริ่มกลัวว่าเธอจะ
โดนเขาหลบหน้า

“เอ๊ะ พี่ชายก็นั่ง....อีก”

ไม่ทันที่พยาบาลจะพูดจบประโยค ปัญ
หานี้ก็เห็นพยาบาลแป็บกำลังจะซีไปที่โซฟา แต่
กลับเอามือมาจับคอตัวเองไว้แล้วดิ้นขลุกขลัก
ท่าทางประหลาด เธอสะบัดมือลง แล้วหอบ
หายใจแฮ่กๆ เหมือนวิ่งทางไกล มาหลายกิโลเมตร
สีหน้าหวาดกลัว

“เดี๋ยวน้องชายอย่าลืมทานข้าวให้หมดนะ
คะ ”

ปัญหานเห็นเธอปิดเสื้อผ้าพื้พื้ แล้ว
เดินออกไปจากห้องอย่างรวดเร็วด้วยสีหน้าดูวิตก
กังวล ปัญหานจะถามว่าเป็นอะไรก็ไม่ทัน

วันนี้ทั้งวันปัญหานรับประทานอาหาร
อย่างเหงาหงอย เลยมมาถึงบ่ายแก่ๆ พี่ชายก็ยังไม่
มา เขาหลบหน้าเธอหรือเปล่านะ หรือว่าเกิด
อุบัติเหตุระหว่างทาง ร้อยแปดความคิดประดัง
ประเดเข้ามาทำให้เธอนั่งไม่เป็นสุข หยิบหนังสือ
เล่มไหนมาอ่านก็ไม่สมาธิที่จะอ่านให้จบ ฝ้าแต่
ชะเง้อมองประตูห้อง จนกระทั่งเวลาอาหารเย็น มี
พยาบาลเข็นรถอาหารเข้ามา แต่ไม่ใช่คนที่เคย
ดูแลเธอเป็นประจำ

“พี่แป็บไปไหนคะ...”

ปัญหานถามหาคนเคยคุ้น เพราะเมื่อเช้า
ท่าทางของเธอไม่ค่อยดีนัก

“ไม่สบายนะค่ะ ลากลับบ้านไปแล้ว”

ปัญหานี้ได้ยินคำตอบก็ออกจะแปลกใจ
คนทำงานที่โรงพยาบาล เวลาไม่สบายเขาลากลับ
บ้านกันหรือนี่ นึกว่าจะอยู่ที่โรงพยาบาลซะอีก

“พี่คะ หนูจะติดต่อพี่ชายนะค่ะ ที่
โรงพยาบาลเก็บเบอร์บ้านของหนูไว้หรือเปล่าคะ”

ที่แรกปัญหาน้อยากรอให้ถึงพรุ่งนี้เช้า แต่
เมื่อคิดได้ว่าหากเขาเกิดอุบัติเหตุแล้วเธอก็จะ
ติดต่อใครไม่ได้ ปัญหานี้จึงร้อนใจจนอดทนรอ
ไม่ได้

“เอ๊ะ...วันนี้หนูองหนูไม่เห็นพี่ชายหรือคะ”

“ค่ะ ไม่มาเลย หนูรอทั้งวัน...กลัวพี่เค้ามี
อะไรแล้วหนูจะติดต่อใครไม่ได้ค่ะ”

ปัญหาน้อยอกตัว แต่ข้างในใจเธอร้อน
อย่างกับไฟลน

“จ้ะเดี๋ยวพี่เรียกคุณหมอสิมานะค่ะ”

เธอหมายถึงจิตแพทย์ที่เป็นเจ้าของไข้
ของปัญหานี้ ว่าแล้วพยาบาลคนนั้นก็ออกจากห้อง

เธอไปด้วยความเร่งรีบ ปัญหานั้มองตามตาปริบๆ
วันนี้ทั้งวันผู้คนเป็นอะไรกันไปหมดนะ ท่าทาง
แปลกๆ กันทั้งนั้น เธอจะระบายกับใครก็ไม่ได้ คน
คุยด้วยก็ไม่มาทำเอาชักน้อยใจ หากเขาไม่ได้มี
ธุระอะไรเร่งด่วนจริง ก็เหลือสาเหตุเดียวคือหลบ
หน้าเธอสินะ คิดอย่างนี้ก็ทำเอาปัญหานั้หน้าตา
ปริ้มขึ้นมาทันที

เสียงเคาะประตูๆ ที่หน้าห้องทำให้ปัญ
หานั้ปาดหน้าตาทิ้ง คนที่เข้ามาในห้องคือ

“หมอริ”

ที่พยาบาลคนนั้นกล่าวถึง เธอมีท่าทาง
เร่งร้อนและลากเก้าอี้มานั่งที่หน้าเตียงของปัญ
หานั้

“วันนี้น้องซาไม่เห็นพี่ชายหรือคะ...”

สีหน้าคุณหมอดูสดใส จนทำให้ปัญหานั้
คิดว่าทุกคนเขาดีใจที่วันนี้เธอเหงาอยู่คนเดียวหรือ
ไงกันนะ

“ไม่ค่ะ...วันนี้พี่ชายยังไม่มา”

เสียงเธอหงอยๆ

“เออละ...น้องชาค่ะ นี่เป็นข้อแรกที่คุณ
หมอมจะพูดกับน้องชาตรงๆ นะคะ” ปัญชานมอง
หน้าคนตรงหน้าอย่างแปลกใจ วันนี้มีแต่คน
ท่าทางแปลกๆ อยู่รอบตัวเธอ

“ข้อแรกคือ คุณพ่อของน้องชาไม่ได้ไปทำ
วิจัยที่ต่างประเทศนะคะ ท่านอยู่ที่บ้านนั่นแหละ
ค่ะ และก็มาเยี่ยมน้องชาทุกวัน น้องชาได้รับดอก
ลิลลี่ที่คุณพ่อฝากมาใช่ไหมคะ บางที่ท่านก็ได้แต่
แอบมองน้องชาไกลๆ หรือเข้ามาดูต่อน้องชา
หลับเท่านั้นค่ะ”

ปัญชานิ่งอึ้งจับต้นชนปลายไม่ถูก อะไร
กัน ถ้าพ่ออยู่ที่นี่ ทำไมท่านถึงไม่เข้ามาหาเธอ?
แล้ว...ทำไมต้องแอบดูไกลๆ เธออยากพบท่านจะ
ตาย...ทำไมท่านถึงทำอย่างนั้น ปัญชานับสนจน

ตั้งคำถามต่อจิตแพทย์ตรงหน้าไม่ถูก ในหัวมีแต่
คำถาม...ทำไมๆ

“น้องชาก็อยากเจอคุณพ่อมัยยะคะ”

ปัญชาน์พยักหน้ารับ น้ำตาคลอ เธอจะ
ได้เจอคุณพ่อแล้ว

“ใจเย็นๆ นะคะ น้องชาจำเหตุการณ์
ก่อนที่จะมาอยู่ที่ตึกนี้ได้หรือเปล่าคะ”

“จำไม่ได้เลยคะ แต่...คุณหมอ...ทำไมพ่อ
ถึงไม่มาเยี่ยมตัวเองคะ ทำไมพ่อให้พี่ชายมาหลอก
ชา...หรือว่าทุกคนเลยที่ตั้งใจหลอกชา ถ้าคุณพ่อ
มาทุกวันจริงทำไมชาไม่ได้เจอคุณพ่อ”

คล้ายจะเรียงร้อยคำถามได้ครบแล้ว มัน
จึงพรั่งพรูออกมาโดยเธอไม่ทันยับยั้ง

“ใจเย็นๆ ค่ะน้องชา หายใจเข้าลึกๆ คุณ
หมอจะตอบทุกเรื่องที่น้องชาก็อยากรู้นะคะ แต่
ตอนนี้ น้องชาต้องใจเย็นๆ ก่อนนะคะ”

เธอตะไหล่ปัญหาน์เบาๆ หญิงสาวสุด
ลมหายใจเข้าเต็มปอด รู้สึกสงบลงอย่างไม่น่าเชื่อ
ปัญหาน์บังคับให้ตัวเองนิ่งเงียบ เธอกลั้วหาก
แสดงท่าตื่นตกใจขึ้นมาอาจถูกคุณหมอบีบฉีดยา
กล่อมประสาทอีกก็ได้ ในความทรงจำกลางเดือน
เธอค่อนข้างแน่ใจว่าเธอโดนคุณหมอรึคนนี้บีบฉีด
ยา...ยาที่ทำให้เธอสะลึมสะลือ พุดจาไม่รู้เรื่อง เธอ
เกลียดตัวเองในสภาพนั้นที่สุด

“ทำไม...คุณพ่อไม่เข้ามาพบซาคะ”

ปัญหาน์ตั้งใจเอ่ยคำถามให้ชัดเจน ซ้ำ
ซ้ำ และสะกดความรู้สึกภายในใจที่กำลังเต้นรัว

“เมื่อก่อนน้องซาอาจจะยังจำไม่ได้ น้อง
ซาจะอาละวาดเมื่อมีผู้ชายเข้ามาอยู่ใกล้ๆ ไม่เว้น
แม้แต่คุณพ่อนะคะ พวกเราก็เลยสั่งห้ามเยี่ยมไป
ก่อน รอดูว่าเมื่อไหร่น้องซาอยากจะพบคุณพ่อ
เองนะคะ”

“อาละวาด จะเป็นไปได้ยังไงกันนะคุณ
หมอ...” ปัญชาน์จะถามต่อแต่ก็ต้องหยุดไว้ ถึง
ตอนนี้เธอจะไม่รู้เรื่อง แต่มันอาจจะเป็นเหตุการณ์
ก่อนที่เธอจะความจำเสื่อมก็ได้ ปัญชาน์สุดลม
หายใจเข้าไปอีกเฮือกใหญ่ พยายามตั้งสติ และ
สงบมากที่สุด

“จั้น...ในเมื่อคุณพ่อไม่ได้รับอนุญาตให้
เข้าเยี่ยมซาได้ ทำไมคุณหมอลงอนุญาตให้พี่ชาย
เข้าเยี่ยมได้คะ ทำไมถึงปล่อยให้พี่ชายมาหลอกซา
ว่าคุณพ่อไม่อยู่”

เธอเห็นคุณหมอลงหายใจเฮือกใหญ่

“ที่จริงหมอก็ไม่อยากจะเล่าคะ แต่หมอ
เห็นว่าน้องซาดีขึ้นมาก แล้วก็ไม่ได้เห็นภาพหลอน
อีก ถ้าน้องซาเข้มแข็งพอจะรับรู้ความจริงได้ คุณ
หมอก็อยากให้น้องซารับรู้ไว้ แล้วมีคุณพ่อมาให้
กำลังใจก็จะหายเร็วกว่า”

ปัญชาน์เอียงคอ รู้สึกงุนงงกับประโยค
บอกเล่าที่ไม่ตรงกับคำถามของเธอเลย

“น้องซาไม่มีพี่ชายนะคะ ไม่มีป้าที่เป็น
พี่สาวของพ่อด้วย น้องซามีญาติเพียงคนเดียวคือ
คุณพ่อของน้องซาเองค่ะ”

“คุณหมอ...โกหก...”

ปัญชาน์เค้นคำตอบออกมาอย่างยากเย็น
คุณหมอเล่นอะไรกับเธออยู่ ทำไมถึงล้อเล่นได้ร้าย
กาจอย่างนี้

“ปัญชาน์...ไม่เคยเห็นพี่ชายคุยกับคนอื่น
เลย นอกจากปัญชาน์คนเดียวใช่ไหมคะ”

จิตแพทย์สาวทำเสียงเข้ม สรรพนามที่
เรียกเธอก็เปลี่ยนไป น้ำเสียงบ่งบอกถึงความ
จริงจัง

“พี่ชายแค่ไม่ชอบเกะกะเวลาคุณหมอเข้า
มาตรวจซา” ปัญชาน์ตอบอย่างเลื่อนลอย

“นั่น...เป็นแค่ภาพหลอนนะคะ น้องชาถูกห้ามเยี่ยม ไม่มีใครเข้ามาหาน้องชาได้หรอกค่ะ”

ไม่! ปัญชานี่ร่ำร้องในใจ จะให้เธอยอมรับได้อย่างไรว่าที่ผ่านมามันคือความว่างเปล่า ไม่จริง! เมื่อคืนเธอเพิ่งออกไปดูดาวกับเขา ความอบอุ่นจากไหล่กว้างนั้นเป็นของจริง ปัญชานึกระโศกลงจากเตียงวิ่งไปที่หน้าต่าง เมื่อคืนเธอปีนจากที่นี่...แต่หน้าต่างเปิดไม่ได้ ปัญชานี่เขย่ามือจับตรงหน้าต่างถึงได้สังเกตเห็นว่ามันติดล็อก แล้วขอบหน้าต่างก็โดนเชื่อมติดกับวงกบ มุมบนโดนตอกเชื่อมบานหน้าต่างกับวงกบไว้ด้วยแผ่นเหล็กอันเล็กๆ หน้าต่างโดนล็อกตาย! แล้วเมื่อคืนเธอเปิดหน้าต่างเพื่อปีนออกไปข้างนอกได้อย่างไร ปัญชานี่หน้าซีด ในหัวได้ยินแต่หัวใจเต้นตึก...ตึก เหมือนมีบางอย่างแว็บเข้ามาในหัว แต่ปัญชานึกกลัวเหลือเกินที่จะรับรู้มัน

“คุณหมอบอกว่าวันนี้น้องซาคงเหนื่อยแล้วนะ
คะ เอาไว้วันพรุ่งนี้คุณหมอมจะอนุญาตให้พบคุณ
พ่อได้” ปัญชานเห็นคุณหมอพักเพียดกับนาง
พยาบาล พวกเขาจะฉีดยาให้เธอไม่ได้! ไม่ใช่เวลา
นี้ปัญชานยังต้องการคำตอบ

จะให้เธอยอมรับได้อย่างไรว่าคนที่เธอจับ
ต้องได้จนถึงเมื่อวานนี้คือภาพหลอน...เป็นไป
ไม่ได้ เธอสะบัดมือจากพยาบาลได้แล้ววิ่งไปที่
ประตู รู้แต่ว่าเธอต้องไปหาพี่ชาย ไปถามให้รู้แน่
ก่อนที่พวกเขาจะฉีดยาเธอ ปัญชานอยากเคลียร์
ทุกอย่างในขณะที่เธอยังแน่ใจว่าตัวเองมี
สติสัมปชัญญะครบถ้วน ปัญชานวิ่งผ่านประตูไป
อย่างรวดเร็ว ได้ยินเสียงตะโกนจากข้างหลัง

“อะไรกัน ทำไมไม่ล็อกประตู ช่วยกันจับ
ไว้เร็ว”

ปัญหานิ่งลิ่วมาถึงทางหนีไฟได้

อย่างถูกต้อง มันเป็นเส้นทางเดียวกับที่เธอแอบ
ออกมากับพี่ชายเมื่อคืน นั่นสิ พี่ชายมีอยู่จริง คุณ
หมอโกหกเธอแน่ๆ เธอวิ่งลงบันไดอย่างรวดเร็ว
ลืมความเหนื่อยล้าไปเสียสิ้น แม้แต่อาการเจ็บที่
ต้นขาเธอก็ไม่แยแส เธอวิ่งยาวลงมาถึงชั้นล่างได้
ยินแต่เสียงอะอะตามมาไกลๆ

“จับเธอไว้! เร็ว!”

พลัก...ปัญหานิ่งถูกเกี่ยวเอวจากข้าง

หลัง เธอถูกอุ้มลอยขึ้นจากพื้น ปัญหานิ่งได้กลิ่นลม
หายใจเหม็นคาว กลิ่นคละคลุ้งจนเธออยากจะ
อาเจียน เธอหันหลังไปมองเห็นใบหน้าคล้ำของ
ชายวันกลางคน เขาใส่ชุดขาวคงจะเป็นบุรุษพยา
บาลของที่นี่ จับพลันกลิ่นเหม็นคาวนั้นก็ลอยมา
เตะจมูก ปัญหานิ่งขนลุกชู่อย่างไม่มีสาเหตุ เธอรู้สึก

ปวดหัวจี๊ดจนต้องกุมขมับไว้ ภาพเหมือนวิดีโอ กำลังฉายอยู่ในหัวเธอ ปัญหาทั้งสับสนกับภาพ ในหัว ทั้งรังเกียจกลืนหายใจคาวๆ นั้น มันเหม็น เหม็นจนเธอแทบทนไม่ได้ เธอพยายามดิ้นให้หลุด จากมือหนานั้น แว่ได้ยินเสียงตะโกนเหมือนไกล แสนไกล...

“นั่นคนใช้ห้องแปดศูนย์หกนะ ผู้ชาย ออกไป อย่าจับเธอ”

ใช่! ปล่อย...ปัญหานี้ร้องตะโกน แต่กลับ ไม่เสียงออกมา กลืนคาวนั้นทวีความรุนแรงขึ้น เธออยากอาเจียน รู้สึกรังเกียจคนที่อุ้มเธออยู่ เหลือเกิน ปัญหาสะบัดจนหลุด เธอหล่นจากร่าง หนานั้น แต่กลับสะดุดล้มลง กลืนเหม็นคาวนั้นทำให้เธออาเจียนลงที่พื้น เธอลุกวิ่งไม่ทันจึงพยายาม คลานไปข้างหน้าให้พ้นจากคนพวกนั้น ภาพที่ หลั่งไหลเข้ามาในหัวเริ่มชัดเจนจนเธอทนไม่ไหว “กรี๊ด....”

แสงสว่างยามโพล้เพล้

มิได้เป็นอุปสรรคกับกลุ่มนักศึกษาที่กำลังซ้อมเชียร์ที่สนาม ปัญหานี้ยื่นนำกลุ่มและ सबัดมือตามจังหวะเพลง เธอเหนื่อยสายตัวแทบขาด จากการซ้อมต่อเนื่องมาตั้งแต่ห้าโมงเย็น สนามหญ้าที่มีกลุ่มนักกีฬาจะมาฝึกซ้อมส่งเสียงเอะอะแข่งกับเพลงเชียร์ของเธอก็เริ่มซาลง เหลือเพียงบางกลุ่มที่วิ่งไปมากับการจัดเตรียมอุปกรณ์เพื่อใช้ในงานกีฬามหาวิทยาลัย

“เลิกซ้อมกันได้แล้ว พักกินน้ำหน่อยเร็ว”

เสียงทุ้มที่เธอคุ้นเคยดังมาจากด้านหลัง ร่างสูงหิวถุกพลาสติกใบเบ้อเริ่ม ท่าทางหนักเพราะปัญหานี้เห็นมือใหญ่นั้นเกร็งจนเส้นเลือดปูด ปัญหานี้ลดมือลงตั้งท่าเตรียม รอจนคนบอกได้ด้าน หลังสั่งให้พัก เธอจึงเดินไปหาร่างสูงที่นั่งรอตรง

อัมจันทร์ด้านข้าง ได้ยินเสียงเพื่อนๆ ที่เป็นลีดเดอร์ที่มึนเดียวกับเธอแหวมาจากด้านหลัง

“พี่ตั้งเต เด็กสถาปัตย์มาเป็นแผนกสวัสดิการกีฬาของคณะบัญชีได้ไงครับ...”

“ก็ใช้งานแฟนชั้นหัวไม่วางหางไม่เว้น ชั้นไม่มาดูแลเองพวกแกก็ใช้งานจนเต็มสิ”

ปัญชาน์เห็นคนตัวใหญ่โยนกระป๋องน้ำให้คนแหว ก่อนจะหยิบบางกระป๋องยื่นให้เธอแล้วเขาก็รวบรวมนั้นให้เด็กบัญชีอีกคนที่เดินตามมา ได้ยินเสียงทุ้มสั่งให้ไปแบ่งกัน

“เหนื่อยมัยจะ...ดูสิเหงื่อเต็มเลย”

เขาหยิบผ้าเช็ดหนูผืนเล็กๆ จากกระเป๋าเป้มาซับหน้าให้เธอ พลังบ่นไปด้วย

“อะไรกันหนักกันหนาเนี่ย ทำแต่กิจกรรมมาตั้งแต่สมัยมัธยมแล้วนะ คราวหน้าชาลองทำใจแข็งๆ ปฏิเสธคนอื่นเวลาเค้ามาขอร้องมั่งสิ”

“ก็พี่เค้าไม่มีคนนี่คะ อีกรายทำเชียรชาก็
ข้อมมาตั้งแต่ตอนรับน้อง พี่ตั้งเตจะให้พี่เค้าไป
ข้อมใครเพิ่มมาอีกคะ แค่นี้ก็แทบไม่ทันงานกีฬา
แล้ว” คนตัวใหญ่แกล้งบิบจมูกเธอเมื่อได้ฟัง
คำตอบ

“ทีกับคนอื่น ยอมให้เขาสับไซก แต่ทำไม
ถึงชอบเอาแต่ใจกับพี่นี่คะ”

“ก็พี่ตั้งเต เป็นคนพิเศษไงคะ”
ปัญชาน์หวานให้เผื่อคนที่กำลังหงุดหงิด
จะใจอ่อน

“แล้วจะข้อมอีกนานมัยเนี่ย วันนี้อาจารย์
กลับไปก่อนแล้วนะกำชับไม่ให้เรากลับตึกนั้ก”

“ก็แล้วแต่พี่ๆ เค้านะคะ พี่ตั้งเตจะให้ชา
กลับก่อนได้ยังไง เอาเปรียบคนอื่นเค้า”

เธอเห็นร่างใหญ่ถอนหายใจดังเฮือก แล้ว
เขาก็พักแขนทั้งสองข้างบนไหล่เธอ ก่อนจะเอาหัว

โขกหน้าผากเธอเบาๆ แล้วหลับตาอย่างเหนื่อย
อ่อน

“ทางกลับมันเปลี่ยว ถ้าดีก็นักพีก็อยากให้
ซาพักที่หอพักกับเพื่อนๆ ชะเลย อาจารย์ก็
อนุญาตแล้ว ซากลับบ้านมีดๆ ที่ไร ใจพีไม่อยู่กับ
เนื้อกับตัวเลย”

“โอ้ๆ ขวัญมา ไม่มีอะไรซักหน่อยค่ะพีตั้ง
เต ปัญหานี้ไปๆ มาๆ แลวนั้นตั้งแต่เด็กๆ คนแถว
นั้นก็รู้จักกันหมดแหละค่ะ อีกอย่างมีหนุ่มร่างใหญ่
เดินตามเป็นบอดีการ์ดมาสองถึงสามปีแล้ว ไม่มี
ใครกล้ามาวอแวหรือค่ะ”

เธอแตะมือ ที่วงหน้าเรียว นวด
ตรงขมับให้เขาทั้งสองข้าง ได้ยินเสียงแซวแว่วมา
จากด้านหลัง ปัญหานี้ยิ้มขำเมื่อเห็นชายก

นิ้วกลางให้กลุ่มเพื่อนๆ ของเธอ เสียงแซวจึงเงียบ
ไป

“ก็ถ้าวันไหนพี่ไม่ว่างจะทำยังไง...”

เขายังบ่นไม่หยุด ปัญหานี้รู้ว่านอกจาก
ห้วงแล้วก็ยังมีอารมณ์หวงด้วย เธอรู้ว่ากรวิชญ์
ไม่ยอมให้เธออยู่ในตำแหน่งดาวเด่นไม่ว่าจะ
กรณีใดก็ตาม เขาหวงไม่ยอมให้คนอื่นมอง แต่ถึง
กระนั้นเขาก็ได้แต่หวงอยู่ห่างๆ ไม่กล้าขัดขวาง
การทำกิจกรรมของเธอ ความรักของกรวิชญ์ที่
จริงจังมักจะพุ่งตรงมาที่เธอเสมอแต่ไม่เคยทำให้
เธออึดอัดแม้แต่น้อย

“เอาไว้ให้ถึงวันนั้น ซาจะพักในมหา'ลัย
แต่ซาว่า ยังไงพี่ตั้งเตก็ว่างไปส่งชานะ ไซ่มั้ยคะ...”

ปัญหานี้ยิ้มหวานเมื่อเห็นคนตัวใหญ่ยก
มือยอมแพ้ เขาทำหน้าที่ก่ล้อมเธอไม่สำเร็จ
สุดท้ายก็คงเป็นเหมือนวันก่อนที่เขามานั่งเฝ้าเธอ

จนตึกทำตัวคล้ายนักศึกษาคณะบัญชี ยอมทิ้ง
ขว้างโปรเจ็คต์ก่อนจบไว้ทีหลัง...

ถนนสายเล็ก ค่อนข้างมีดมืด

แมลงกลางคืนส่งเสียงหรีดหึ่ง แสงไฟจากไฟหน้า
รถยนต์คันหนึ่งสอดเข้ามาอย่างช้าๆ เนื่องจาก
คนขับคุยโทรศัพท์มือถือถือ ร่างบางที่นั่งข้างคนขับ
เอนตัวหลับผล็อย คนตัวสูงที่ขับรถอยู่เลี้ยวมา
มองเป็นระยะ

“ปัญหานี้จะถึงบ้านแล้ว ตื่นเร็ว...”

คนตัวใหญ่วางสายจากโทรศัพท์เคลื่อนที่
แล้วจึงเลื่อนมือมาแตะร่างบาง ปัญหานิ่งงวเงย
ขึ้นมาจัดผมเผ้าให้เรียบร้อย แม้ว่าคุณพ่อของเธอ
ค่อนข้างจะไว้ใจแฟนหนุ่ม แต่เธอก็อยากแสดงให้
พ่อเห็นว่าทั้งคู่อยู่ในกรอบที่เหมาะสมที่ควรสมดัง
ความไว้วางใจที่ผู้ใหญ่ให้มา

“พี่ตั้งเตโทรบอกพ่อแล้วหรือคะ”

ปัญชานต์บแก้มตัวเองเบาๆ ชับไล่ความ
เหนื่อยล้าและง่วงงุน

“บอกแล้วจะ อาจารย์จะได้เปิดประตูบ้าน
ลงมารับ”

คนข้างๆ หันมายิ้มให้ ปัญชานต์จึงยิ้มใส
ตอบโดยอัตโนมัติ

“พี่ตั้งเตเนี่ย ชอบโทรหาพ่อชามากกว่า
โทรหาซาชะอีกนะเนี่ย”

เธอแซว เพราะกรวิชน์เห็นว่าเธอเป็นลูก
สาวคนเดียว เขาจึงแสดงความจริงใจของตัวเอง
ด้วยการเข้าตามตรอกออกตามประตูตั้งแต่สมัย
มัธยมกว่าจะฝ่าด่านงูจงอางได้ก็แทบตาย

“ทำตัวไม่น่าเชื่อถือ...ใครเค้าจะยกลูกสาว
ให้ดูแลละ บางอย่างถึงผู้ใหญ่ไม่ถามก็ควรรายงาน
งานจะ คนเราอยู่ด้วยกันได้นานๆ ก็เพราะคุยกัน
เยอะแหละ เข้าใจรีปะ...”

เขาเทศน์เพลินจนลืมดูทางข้างหน้า
พบว่ารถกระตุกเหมือนเหยียบอะไรไว้ได้ล้อเสียง
กุกกัก เขาพยายามเร่งเครื่อง แต่ล้อก็ไม่สามารถ
ปีนผ่านไปได้

“พี่ลงไปดูดีกว่า สงสัยจะเป็นกิ่งไม้ ร่อง
เครื่องมากๆ ถ้าเกิดล้อฟรีขึ้นมา ซาไม่ได้กลับบ้าน
แน่ๆ”

เขาก็เปิดประตูเดินลงไปโดยไม่ทันรอ
คำตอบจากเธอ จับพลันปัญชานเห็นเงาดำพุ่ง
ออกมาจากข้างทาง ตรงดิ่งเข้าหากรวิชน์

“พี่ตั้งเต!”

ปัญชานก็รีดรีองจากในรถ แต่เสียงนั้น
มิได้ลอดออกไปถึงคนข้างนอกแต่อย่างใด เธอเห็น
เงาดำโผล่ออกมาอีกสามถึงสี่คน คนแรกเงื้อมไม้
ฟาดลงที่หลังศีรษะกรวิชน์อย่างจัง

“พี่ตั้งเต!”

ปัญหานี้ร้องซ้ำ รีบคว้าโทรศัพท์ในกระเป๋า
กดไปหาหมายเลขแรกที่ขึ้นจอด้วยมืออันสั่นเทา

“เพลิง!”

เสียงไม้กระแทกกับกระจกประตูด้านข้าง
เธอ ปัญหานี้สะดุ้งจนโทรศัพท์หล่นลงพื้น เห็น
แวบๆ ว่าต่อไปที่หมายเลขของที่บ้านเธอ ปัญหานี้
ตะโกนสุดเสียง

“พ่อ...ช่วยชาด้วย พ่อ...”

ปัญหานี้ตะโกนซ้ำไปซ้ำมา ภาวนาให้คน
ที่บ้านยกหูทันได้ยินเสียงเธอ

“มีผู้หญิงในรถด้วย แกมาจัดการเร็ว”

ชายวัยฉกรรจ์ทั้งสี่คนวิ่งกรูมาที่เธอ มือไม้
ไขว่คว้าเข้ามาในตัวรถ ปัญหานี้ถอยกรูดไปอีก
ด้าน แต่ไม่ไวไปกว่ามือหนาที่จิกผมเธอไว้

“พี่ตั้งเต!”

ปัญหานักรีดร้องสุดเสียง เมื่อเห็นร่างสูง
หมอบอยู่ข้างล้อ

“ปล่อย! ปล่อยนะ”

ปัญหานัดึ้นพล่าน ถีบตัวให้พ้นจากมือ
ใหญ่ นั่น เธอถูกลากออกจากรถอย่างทุลักทุเล เศษ
กระจกบาดตามเนื้อตัว แต่ตอนนี้เธอหวังกรวิ
ชนมากกว่าอื่นใด

“แม่...ง รถไม่ค่อยคุ้มเลยอะ สงสัยลาม
ใหญ่จะเป็นอีหน้าหวานตรงนี้ละมั้ง”

หนึ่งในนั้นสนทนาอย่างกักขฬะ ปัญหานั
ตัวชาวบเมื่อรู้ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับตัวเอง

“ช่วยด้วย...ใครก็ได้ช่วยที!”

เธอแผ่ร้องสุดเสียง ยังผลให้มีหมัด
หนักๆ กระแทกเข้าที่ท้องน้อยของเธอ ปัญหานั
พะอืดพะอมเมื่อลมดันขึ้นมาถึงอก เจ็บจนพูดไม่
ออก

“ยื่นเช่าหาอะไร เก็บรถก่อนสิวะมึง จะทิ้ง
ไว้ให้พ่อมึงมาตามรีไรง”

คนตัวเล็กที่สุดในนั้นกุกูกุจอกทำตามคำสั่ง
ร่างบางถูกลากไปข้างทาง “ปล่อยเธอนะ!”

ปัญชานเห็นกรวิษณ์ประคองตัวเองขึ้นมา
เขาลากท่อนไม้ข้างตัววิ่งเข้ามาหากลุ่มคนที่กำลัง
รวบร่างบางขึ้น หนึ่งในนั้นวิ่งออกไปปะทะ มันมี
มิด!...เธอหวัดร้องในใจ ข้าไปเสียแล้วเธอเห็นกร
วิษณ์เอามือซ้ายกันมิด อีกมือก็ฟาดไม้ลงที่ฝ่าย
ตรงข้าม เธอเห็นเขาดึงมิดที่ปากคาที่มือซ้ายออกมา
เป็นอาวุธให้แก่ตัวเอง ปัญชานน้ำตาร่วงผล็อย
อยากบอกให้เค้าหนีไป

สองคนที่เหลือ เห็นท่าไม่ดี ทิ้งร่างบางลง
พื้นแล้วกรูเข้าไปหาร่างสูงนั้น ปัญชานคลานไป
คว่ำขามันไว้ได้ข้างหนึ่ง เธอเกาะไว้แน่นแล้วกัด
เข้าไปเต็มแรง

“โธ้ย! อีนี่”

มันเตะร่างเธอกระเด็น แล้วอย่างสามขุม
เข้ากระทืบซ้ำ

“อย่า... ไอ้สัตว์!”

ปัญหานี้ได้ยินเขาตะโกนสุดเสียง ใน
วินาทีที่สติกำลังจะเลือนลาง เธอเห็นร่างสูงที่
คุ้นเคยเฝ้าเข้าหาสัตว์รกรกนั้น เขาเสียบมีดเข้าที่ชาย
โครงของมัน มือขาวนั้นเลือดอาบ เธอเห็นมันหยิบ
อะไรบางอย่างจากเข็มขัด

“เปรี้ยง!”
aura books

เสียงปืนดังลั่นจากมือสัตว์รกรกนั้น เป็น
วินาทีที่ปัญหานี้สำเนียงถึงคำว่าหัวใจสลาย... เธอ
เห็นน้ำสีแดงไหลพรูออกจากอกกว้าง ร่างสูงทรุด
ลงล้มคว่ำที่พื้นหญ้า

“พีตังเต!”

ปัญหาน์ตะโกนสุดเสียง หากความดังของ
มันมิได้ต่างจากเสียงกระซิบ เร็วแรงสุดท้ายสั่งให้
เธอกระเสือกกระสนไปหาร่างสูง

“แม่...ง เป็นเรื่องใหญ่อีกแล้ว หนีเร็ว เอา
อีนีไปด้วย”

ปัญหาน์ดิ้นพล่านจากมือหนา กลิ่นเลือด
คาวคละคลุ้ง

“พี่ตั้งเต!...พี่ตั้งเตตื่นเร็ว ช่วยชาด้วย พี่ตั้ง
เตอย่าทิ้งชาไป!”

ชาเล็กๆ เตะถีบร่างข้างหน้าอย่างล้มตาย
สายตาไม่ละจากร่างสูงนั้น หวังให้เขาลุกขึ้นมาอีก
ครั้ง

“ตื่นจริงเลย อีนี”

คนที่ตัวโตที่สุดในนั้นสบถออกมา มัน
คว้ามืดยาวปักลงที่ต้นขาของปัญหาน์ปลายมืด
ทะลุถึงพื้นดินยึดขาเธอไว้แน่น อีกคนกดแขนทั้ง
สองข้างของเธอไว้ คนที่อยู่ตรงหน้าเธอทำท่าจะ

ถอดกางเกง ปัญหากรีดร้องสุดเสียงพยายามดิ้น
รนเท่าที่เรียวแรงอันเหลืออยู่น้อยนิดจะมีอยู่

“ปล่อย...เธอนะ...ไอ้สัตว์นรก...”

“พี่ตั้งเต...”

ปัญหามือสะบัดมือหลุดข้างหนึ่ง พยายาม
ยื่นมือไปหาร่างสูงที่กำลังคลานมายึดเท้าคนที่
กำลังคุกคามเธอ

“พี่ตั้งเต...”

ปัญหามองเห็นสภาพคนตรงหน้าก็อด
สะท้อนใจไม่ได้ ในใจเธอร่ำร้อง อย่า...ฝันอีกเลย
หนีไป...เธอจะเป็นยังไงก็ช่างขอให้คนตรงหน้ามี
ชีวิตอยู่...

“ซา...” เสียงท่มเรียกชื่อเธออย่างกระท่อน
กระแท่น เขาปักมีดลงบนเท้าของมันด้วยเรียวแรง
เหือกสุดท้าย

“เปรี้ยว”

“พี่ตั้งเต!”

บทที่สี่

ห้องกว้างยังคง

เงียบงัน โซฟาสี
แดงว่างเปล่า ร่างบางที่นั่งนิ่งอยู่บนเตียงนั้นยังคง
หายใจอยู่ หากแต่ไร้ซึ่งวิญญาณ เสียงเคาะประตู
จากภายนอกมิได้ทำให้ร่างบางไหวติง พยาบาล
สาวคนที่หมั่นคุยกับปัญชาน์บ่อยๆ เข็นรถบรรจุ
อาหารและยามาไว้เหมือนเคย

“น้องซาคะ ทานข้าวเถอะค่ะ”

พยาบาลวอนันท์กลับมาดูแลปัญหานี้ได้
สองถึงสามวันแล้ว หลังจากที่เธอลาป่วยและไม่
คาดคิดเลยว่า ช่วงระยะเวลาที่เธอไม่อยู่ที่โรง
พยาบาลจะเกิดเรื่องวุ่นวายถึงขนาดนี้ ตั้งแต่ที่เธอ
ย้ายมาที่ตึกนี้แล้วได้รับมอบหมายให้ดูแลคนไข้
ห้องแปดศูนย์หก เธอก็รู้สึกเอ็นดูสาวน้อยตัวเล็ก
แก้มใสคนนี้ขึ้นมาจับจิต ยิ่งรู้ประวัติของเธอ
วอนันท์ก็ยิ่งสงสารและให้ความเอาใจใส่แก่เธอเป็น
พิเศษ เธอจึงไม่สบายใจนักเมื่อเธอกลับมาพบว่า
คนไข้ของเธออาการแยกว่าเดิม

“น้องชาคะ กินเข้าไปรองท้องสักนิดเถอะ
นะคะ แล้วจะได้ทานยาบ้าง”

เธอบอกย้ำเสียงเครือเพราะก้อนสะท้อน
ขึ้นมาจุกอก ร่างเล็กน้อยแต่ยังนิ่งงัน วอนันท์รู้ว่า
เธอรับรู้ทุกอย่างแต่เธอไม่ยากตอบสนองกับใคร
แม้แต่คุณพ่อของเธอที่มานั่งเฝ้าก็ต้องยอมแพ้
กลับไป

“จันทน์ที่วางไว้ตรงนี้ เดี่ยวจะพี่เข้ามาใหม่ นะคะ” วรันทน์ถอนหายใจเฮือกใหญ่ ถ้าเป็นอย่างนี้ต่อไป เย็นนี้คงต้องฉีกยากล่อมประสาทและให้น้ำเกลือกับเธอเสียแล้วและต้องเฝ้าดูไม่คลาดสายตาด้วย อย่างเมื่อคืนเมื่อปัญชาน์ตื่นขึ้นมาเห็นสายน้ำเกลือระโยงระยาง เธอก็ตึงเข็มออกอย่างไม่กลัวเจ็บ เธอไม่มีพลังสำหรับการมีชีวิตอยู่เสียแล้ว

....

ปัญชาน์ทอดสายตาตามหลังชุดขาวไปที่ประตู หวังว่าวินาทีต่อไปจะมีร่างสูงที่เธอแสนคุ้นเคยจะยื่นหน้ามายิ้มเผลอให้เธอที่ข้างประตู แต่ความเป็นจริงก็ตอกย้ำให้เธอรับรู้ที่ไม่มีเขาในโลกนี้อีกแล้ว ปัญชาน์น้ำตาเอ่อล้นแล้วร่วงลงมาไม่ขาดสาย เธอจำได้หมดแล้ว... ลูกปืนนัดสุดท้าย ปลิดชีวิตคนรักของเธอไปจริงๆ เขาโดนยิงนัดสุดท้ายเข้าที่ศีรษะต่อหน้าเธอ กลิ้งเลือดควาคลั่ง เธอโดนซ้อมเพื่อให้หยุดตื่น พวกนั้นเอามัดตึงฝ่ามือ

เธอไว้ แล้ว...ความทรงจำหลังจากนั้นค่อนข้าง
สับสน เธอแว่วๆ ว่าได้ยินเสียงพ่อมาแต่ไกลพ่อได้
ยินเสียงโทรศัพท์แล้วอะใจออกมาตามหาเธอ จึง
ทำให้เธอรอดชีวิต ความทรงจำของเธอหยุดอยู่แค่
นั้น ปัญหานี้รู้แล้วว่าอาการความจำเสื่อมของเธอ
ไม่ได้มีสาเหตุมาจากศีรษะถูกกระทบกระเทือน
แต่มาจากสภาวะจิตใจที่ทานเรื่องราวอันเลวร้าย
ไม่ได้ ความทรงจำของเธอจึงปิดสนิทไว้ ลืมแม้แต่
ร่างสูงที่คอยอยู่เคียงข้างเธอเสมอ

aura books
ถัดจากเหตุการณ์นั้น

ปัญหานี้พื้นที่โรงพยาบาลและมีอาการ
หวาดกลัวเพศชายด้วย จำไม่ได้แม้แต่พ่อของ
ตัวเอง เธอไม่ได้สังเกตเลยว่าแพทย์ที่รับผิดชอบ
เธอเป็นผู้หญิงทั้งหมด...

แล้วระยะเวลาเกือบเดือนที่ผ่านมาคือ
อะไร...ภาพหลอนอย่างนั้นหรือ...ทำไมปัญชาน์
ถึงแน่ใจนักว่าความอบอุ่นนั้นเป็นของจริง...ปัญ
ชาน์หยุดเคลื่อนไหวตั้งแต่วันนั้น เธอนิ่งเงียบ
เพราะยังครุ่นคิด...ถ้าเธอตายไปทั้งอย่างนี้...เธอ
จะได้พบเขารึเปล่านะ...ปัญชาน์หลับตาลงอย่าง
ยินดี ใจแล้ว...หนทางที่จะได้พบเขาก็ก...มันง่าย
นิดเดียว

“พี่ขอโทษ ปัญชาน์...พี่ขอโทษ”

เสียงทุ้มที่เธอคุ้นเคยแว่วมาแต่ไกล มืออุ่น
ลูบแก้มเธออย่างอ่อนโยน ใจแล้ว...เสียงเศร้า
สร้อยที่เธอได้ยินในฝัน มันคือเสียงของเขาเอง...
คนรักของเธอ ตื่นสิ...ตื่น..รีบจับเขาไว้ก่อนที่เขาจะ
หายไป...ปัญชาน์สั่งตัวเองให้รู้สึกตัว เธอรีบคว้า
มือใหญ่นั้นไว้ก่อนที่เขาจะหาย

“พีตั้งเต...”

ร่างสูงอยู่ตรงหน้าเธอแล้ว ปัญหานี้ไม่สนใจว่านั่นจะเป็นภาพหลอนหรือไม่ พระเจ้าประทานโอกาสให้เธอได้พบเขาแล้ว เธอไม่จำเป็นต้องสงสัยอื่นใด ปัญหานี้เฝือกอดร่างสูงตรงหน้าไว้แน่น

“พีตั้งเต...พีตั้งเตกลับมาแล้ว...พวกเค้า...บอกชาวพีตั้งเตเป็นภาพหลอนมันจะเป็นไปได้ยังไง”

ปัญหานี้สะอึกสะอื้น รีบเล่าความเป็นไปให้เขาฟัง ร่างสูงกอดเธอไว้แนบอกดูเหมือนเขาจะร้องไห้ ปัญหานี้ได้กลิ่นโคโลญจ์จากร่างสูง ไม่มีกลิ่นคาวเลือดอีกต่อไปแล้ว เธอเองก็เพิ่งสังเกตว่าเขายังอยู่ในชุดนักศึกษา ชุดสุดท้ายที่เธอเห็น...ปัญหานี้กอดร่างสูงไว้แน่นไม่อยากจะถามว่านี่ความจริงหรือความฝัน หากเป็นความฝันก็อย่าให้

เธอตื่นเลย ขอให้เธอได้อยู่อย่างนี้ อยู่กับคนที่เธอ
รักที่สุด...ตลอดไป...

“ซา...พี่ตั้งเตไม่ไช่พี่ตั้งเตคนเดิมอีกแล้ว พี่
เองก็ไม่แน่ใจว่ายังเป็นคนที่ซารักมากที่สุดอยู่
เปล่า”

เสียงทุ้มนั้นบอกเล่าต่อสิ่งที่เธอคิด ปัญ
ชาน์ถอยมามองหน้าเขาให้ชัดๆ ไซ่แน่อน...นั่น
คือคนรักของเธอ ร่างสูงค่อยๆ ดันเธอออกห่างเขา
เดินถอยจากเธอไปสองถึงสามก้าว ปัญชาน์ยังยื้อ
มือเขาไว้แน่น วินาทีนี้เธอเพิ่งสังเกตรอบตัว เธอยัง
นั่งอยู่บนเตียงในห้องพักของเธอ ข้าวของในห้อง
ยังวางอยู่ในที่เธอคุ้นตา มีเพียงหมอกบางๆ ที่หมุน
วน รอบร่างสูง ซึ่งทำให้เขาดูแปลกแยกตั้งยืนอยู่
คนละมิติกับเธอ... ปัญชาน์เก็บภาพตรงหน้าไว้ใน
สาย ตา แต่ร่างสูงที่เธอคุ้นตาดูสูงขึ้นไปอีกเท่าตัว
...

“ปัญหาน์...พีกลายเป็นอย่างนี้ไปแล้ว”
วงหน้าขาวเริ่มกลายเป็นสีเข้ม มือเรียวยาวมี
เล็บยาวงิ้วเหมือนเท้าสัตว์ป่า วงแขนอุ่นที่เคย
กอดเธอมีสีเข้มเหมือนวงหน้าของเขา เกล็ดบางๆ
ผุดเคลือบร่างสูงนั้นไว้ ปัญหาน์นิ่งงันเมื่อร่างสูง
ตรงหน้ากางปีกกว้างดังปีกค้างคาวสีดำทะมึนใน
ความมืด

“พีกลายเป็นอย่างนี้ ไม่สมควรได้รับความ
รักจากซา...หรือก”

เสียงทุ้มนั้นเอ่ยต่อ ปัญหาน์โผล่เข้ากอดร่าง
ประหลาดนั้นไว้ จะให้เป็นสัตว์ป่า ปีศาจร้าย ชาย
อัปลักษณ์ อะไรก็ได้ทั้งนั้น นี่คือนี่ตั้งเตของเธอ ต่อ
ให้มีรูปร่างที่ผิดแปลกไปเช่นไรก็ได้ทำให้ความ
คำนึงที่เธอมีต่อเขามันลดลง

“มีใครอื่นที่ควรได้อีกหรือคะ...พีตั้งเต...ก็
พีตั้งเตได้ไปหมดแล้ว...จะมีใครได้ไปอีกคะ”

เธอสะอื้นให้ มิได้สนใจเกิดประหลาดที่
เขี้ยวเข้มที่แนบตัวเธอแม้สักนิด

“ใครทำให้พี่ตั้งเต...เป็นแบบนี้ เกิดอะไร
ขึ้นคะ พี่ตั้งเต...”

ลมหมุนประหลาดพัดหมอกรอบตัวเขาให้
จางลง คนตรงหน้าเธอหดเล็กลงกลับมาเป็นร่าง
สูงที่อยู่ในการคิดคำนึงของเธอ เหลือเพียงปีก
กว้างสีดำที่โอบล้อมเธอไว้

“พี่ก็ไม่รู้สิคะ...”

น้ำเสียงเขาเรื่อยๆ เหมือนความเปลี่ยนแปลง
ที่เขาไม่จนถึงวินาทีนี้เป็นเรื่องธรรมดา...

“หลังจากที่โดนยิง...รอบข้างพี่ก็เป็นความ
มืด ตอนแรกในความทรงจำของพี่มีแต่ใบหน้าของ
ซาเท่านั้น พี่หวังว่าซาจะเป็นอะไรหรือเปล่าแล้วก็
เห็นพ่อกับแม่ จากนั้นพี่ก็เริ่มจำหน้าพวกสัตว์นรก
นั้นได้”

ปัญหานักกำมือไว้นั่น ตัวเธอสิ้นด้วย
ความหวาดกลัวเมื่อนึกถึงเหตุการณ์เลวร้ายนั้น
ขึ้นมาได้ วงแขนกว้างโอบกระชับร่างเธอไว้นั่นราว
กับจะบ่งบอกให้เธอรับรู้ถึงความมั่นคงปลอดภัย

“แล้วพี่ก็เห็นแสงสว่างจากห้องมืดๆ นั้น พี่
ก้าวมาตามแสงก็เจอชานอนอยู่ที่ห้องนี้ พี่แอบ
มองซาอยู่ห่างๆ นานวันเข้าร่างกายก็เริ่ม
เปลี่ยนแปลง หึๆ”

ปัญหานักชุกหน้าลงอกกว้าง จะเปลี่ยนเป็น
อะไรก็ช่าง สิ่งไหนดลให้เป็นอย่างนี้ถ้าเพราะมัน
ทำให้เขาอยู่ตรงนี้กับเธอ เธอก็อยากขอบคุณ...
ปัญหานักยึดอกเสื้อเขาไว้นั่น กลัวว่าเขาจะหายไป
อีก

“พวกเราโดนสอนว่า ตายแล้วไปไหนนะ...
ซาจำได้มั๊ยคะ พี่เคยได้ยินว่าไปตามกรรม... พี่เองก็
ไม่รู้มากนัก เคยคิดว่าทำไมไม่มีคนมารับพี่ไป
ตัดสินเพื่อจะบอกว่าไปนรกหรือสวรรค์นะ”

น้ำเสียงขำขัน ยิ่งทำให้ปัญชาน้ำตาเอ่อ
...ช่วงเวลาที่เราลืมเลือนเขาไป เขาต้องเผชิญกับ
สิ่งใดบ้าง...

“ไม่ได้ลำบากอะไรเลยจ๊ะ คนดี”

เขารู้คำตอบจากในใจของเธอ ปัญชานเริ่ม
แน่ใจแล้วว่าเขอ่านความคิดเธอได้... มือใหญ่นั้น
ลูบศีรษะเธอเบาๆ เขาดูผ่อนคลายเหมือนตอนเล่า
นิทานให้เธอฟัง

“พอพี่เริ่มมีร่างกายแบบนี้ ก็มีอะไร
แปลกๆ เกิดขึ้นมากมาย พี่จำหน้าไอ้พวกนั้นได้
หมดพอนึกถึงพวกมันปุ๊บ ตัวพี่ก็ไปปรากฏตัว
ตรงหน้าพวกมันทันที พี่นี่ก็อยากให้มันตาย...มันก็
ตาย...”

เมื่อเล่ามาถึงตอนนี้เขา เขาก็หัวเราะอย่าง
บ้าคลั่ง...ปัญชาน้ำตานองหน้าเพราะเธอ
ต่างหาก ที่ทำให้เขาเป็นอย่างนี้...

“คนแรกพี่พลาดไปนิดหน่อยนะจ๊ะ พี่เห็นหน้ามันก็จืดนิดหน่อย มันก็เลยขาดใจตายง่ายไปนิด...มันกำลังเอารถพี่ไปขาย เจรจาด່อรองกันอยู่เลย ยังไม่ได้จับเงินซะด้วยซ้ำ คนต่อมาเริ่มดีหน่อย ชารู้มัยคะ มีหลายอย่างที่พี่คิด มันก็เป็นไปอย่างพี่คิด คนต่อมาพี่ใจเย็นลงตั้งเยอะ พี่ค่อยๆ ลากมันไปที่ปลอดภัยคน ทำให้มันพูดไม่ได้ ทำให้มันเดินไม่ได้ ค่อยๆ กรีดเนื้อมันไปที่ละส่วน อ๊ะ...พี่ไม่ได้ใช้มีดนะ แค่นี้ก็ได้อย่างพี่คิดแล้วจะทิ้งให้มันเลือดไหลจนหมดตัว เกือบอาทิตย์แ่นะ มันถึงตาย อ้อ...ไอ้คนที่ทำร้ายขา พี่ยกให้เป็นวีไอ พี่ทิ้งไว้นานหน่อย ถ้าหัวใจมันหยุดเต้น พี่ก็อุตสำหรับมันขึ้นมากกรีดเนื้อใหม่ล่ะ”

เสียงหัวเราะนั้นเยือกเย็น...ปัญหา

ชานนี่ถึงบางวันที่เขาจับจองหนังสือพิมพ์บางข่าวที่เขาสนใจนั้น หมายถึงข่าวการตายของคน

พวกนั้นสินะ ปัญชาน์สะท้อนในอก...แน่แล้ว คนที่
ผลักดันให้เค้าเป็นปีศาจร้าย ก็คือเธอ

“ปัญชาน์...ไม่ใช่อย่างนั้นเลยนะ...ทุก
อย่างพี่เลือกเอง พี่เต็มใจที่จะเป็นปีศาจร้าย พี่คิด
อยู่เสมอว่าถ้าหากพี่ได้อำนาจนี้มาเร็วกว่าที่
เป็นอยู่ พี่จะไม่ปล่อยให้ซามีอันตรายอย่างนั้น นั่น
เพราะพี่อ่อนแอซาถึงได้รับอันตราย”

ปัญชาน์กอดร่างสูงไว้ให้แน่นขึ้นอีก เต็มที่
กับความคิดถึง...จะเป็นผีร้าย เป็นฆาตกร เธอก็ไม่
สนใจแล้ว เขาจะร้ายกับใครก็ช่างๆ แต่เขาคือคนที่
ดีที่สุดของเธอเสมอ...

“ไม่ใช่จะซา...พี่คือผู้ชายเห็นแก่ตัว”

“ไม่...ไม่ค่ะ พี่ตั้งแต่คือคนดีของซา เป็นคน
ที่ซารักมากที่สุด และมันจะเป็นอย่างนั้นตลอดไป
ค่ะ”

ปัญชาน์เงยหน้าขึ้นมองวงหน้าคมที่เธอรักที่สุด เขากำลังร้องไห้...ปัญชาน์ปาดน้ำตาจากวงหน้าคม

“ซาอู๋มัยจะ เรื่องทุกอย่างที่ผ่านมา พี่ทำให้ซาอู๋มัยได้ทั้งหมด ซาจะได้อะไรใหม่ ได้มีความสุขเสียที”

ปัญชาน์ส่ายหน้า...กลัวเขาจะทำอย่างที่ว่า เธอยึดสาบเสื่อเขาไว้แน่น

“แต่พี่กลับเห็นแก่ตัว...พี่กลับใช้อำนาจบ้าง มาปรากฏตัวอยู่ใกล้ๆ ซา ทำให้คนอื่นเข้าใจผิดว่าซาป่วย เพราะพี่แค่นี้...”

เสียงของเขาขาดหายไป ปัญชาน์ใช้สองมือจับหน้าเคঁ่าไว้ มองตรงไปในสายตาคู่นั้น

“เพราะพี่แค่ออยากได้เงิน...ซาเรียกพี่ว่าพี่ตั้งแต่...อีกสักครั้ง...พี่แค่ออยากให้ซาอู๋มัยให้พี่อีกนานกว่านี้ พี่เห็นแก่ตัว...ทำให้ซาอยู่กับความทรงจำที่เลวร้ายมาจนถึงปานนี้...พี่เห็นแก่ตัว...”

ปัญหาน์สายหน้า เธอพูดไม่ออกน้ำตานองหน้า เธอรู้แล้วว่าเขาทำอะไรบางอย่างกับเสียงของเธอ

“ซาควรจะลืม...ทุกอย่างรวมทั้งเรื่องของพี่ด้วย...”

ไม่! ไม่! พี่ตั้งเตออย่าทำอย่างนั้น ปัญหาน์กรี๊ดร้องซ้ำไปซ้ำมา แต่ไม่มีเสียงเปล่งออกมาสักนิด มือเล็กกำสาบเสื้อไว้แน่นดูจะให้เป็นสายใยสุดท้ายที่จะดึงเขาไว้ใกล้เธอ

“ชีวิตใหม่ที่คนดีของพี่จะมีแต่รอยยิ้มนะ...” เขายิ้มให้อย่างอ่อนโยนราวกับมันจะเป็นครั้งสุดท้าย ร่างสูงโน้มตัวลงกอดริมฝีปากไว้กับแก้มใส

“พี่รักซาที่สุดเหมือนกันจะ...ซาคือทองคำที่เปล่งประกายสวยงาม คือสิ่งที่มีค่าที่สุดที่ชีวิตพี่ได้รับมา...พี่ใช้โชคดีทั้งหมดในชีวิตหมดไปตั้งแต่ได้พบกับซาแล้วนะจ๊ะ”

ได้โปรด...ปัญหานี้เอ๋ยในอก อย่าให้ความ
ทรงจำที่เราสร้างมาด้วยกันกลายเป็นความว่าง
เปล่า ได้โปรดเถอะค่ะพี่ตั้งเต...

“ลาก่อนจ๊ะ...สักวันหากพี่ยังคู่ควรพอ...
เราจะได้พบกัน...”

รอยยิ้มใสที่เธอโยยหามาตลอดกำลังจะ
จางไป สติสัมปชัญญะเธอหลุดลอยไปไกล แวบ
เพียงเสี้ยวที่เฝ้าขอโทษเธอซ้ำแล้วซ้ำเล่า...

เคาน์เตอร์หน้าตึก ค่อนข้างจะ
aura books

โล่งเพราะเป็นเช้าตรู่ของวันศุกร์ ตึกพักผู้ป่วยแห่ง
นี้ไม่ค่อยได้ต้อนรับแขกมากมายเหมือนตึกผู้ป่วย
ทั่วไป วนันท์เย็บเอกสารซึ่งเป็นประวัติคนไข้ เก็บ
รวบรวมเข้าตู้ วันนี้จะมีคนไข้ ไม่นาน เธอหายแล้ว
เราก็จะไม่เรียกคนไข้สินะ วันนี้เด็กสาวที่เธอเอ็นดู
มากที่สุดจะออกจากตึกแห่งนี้ไปใช้ชีวิตปกติเสียที

“อ้อ วันนี้ น้องซาออกจากโรงพยาบาล
สินะ คุณแป็บขึ้นไปดูน้องเค้าหน่อยสิ เผื่อเธอ
อยากให้ช่วยเก็บของ”

คุณสุดใจหัวหน้าของเธอเหลือบเห็น
เอกสารที่เธอเย็บจึงนึกได้กระมัง วนันท์วางเอก
สารตรงหน้าแล้วขึ้นลิฟต์ไปที่ชั้นแปด เพื่อไปยัง
ห้องของปัญชาน์ วนันท์เคาะประตูเบาๆ ได้ยิน
เสียงใสๆ อนุญาตให้เธอเข้าไป

“สวัสดิ์ตอนเช้าคะ พี่แป็บ”

เด็กสาวตรงหน้าเธอยิ้มหวานให้อย่างสด
ชื่น เวลาไม่กี่อาทิตย์นี่เองที่วนันท์เพิ่งได้รู้ว่า “น้อง
ซา” ของเธอยิ้มได้สวยยิ่งนัก เธอยืนมองเด็กสาว
เก็บของและ ฮัมเพลงไปด้วยอย่างอารมณ์ดี

“พี่ช่วยมั๊ยคะ แหม...เห็นน้องซาดีอกดีใจ
ขนาดนี้ ทำเอาพี่เหงาไปนิดนึงเลยนะคะเนี่ย อยาก
หนีจากพี่ไปเร็วๆ ขนาดนั้นเชียวนะ”

“โอ้...พี่แป็บคะ ชาติใจที่ได้ออกจาก
โรงพยาบาล ไม่ใช่ใจที่ได้หนีไปจากพี่คะ”

ร่างเล็กยิ้มจนตาหยี

“พี่แป็บนั่งตรงนี่คะ เดี่ยวซาเก็บหนังสือ
ตรงนี้อีกแป็บนึงนะคะ อุ๊นิดหน่อยก็ได้ ซาไม่บอก
คุณสุดใจหรอก”

ว่าแล้วเธอก็ก้มหน้าก้มตาเก็บหนังสือต่อ

วันนั้นก็ถึง วันที่ย้ายมาตึกนี้ใน

ตอนแรก ปัญชาน์เป็นคนไข้ที่เธอต้องดูแล พยา
บาลหลายๆ คนที่รู้เรื่องของเธอล่ะให้นันท์ฟังว่า
ปัญชาน์ซ็อกเพราะอยู่ในเหตุการณ์มีคนร้าย
พยายามข่มขืนเธอและฆ่าแฟนเธอตายต่อหน้าต่อ
ตา ทำให้เธอสูญเสียความทรงจำช่วงสี่ถึงห้าปีที่
ผ่านมาและลืมบุคคลที่เคยรู้จัก ใครๆ ก็บอกว่า
เวลาเธอตกใจอละวาดนั้นน่าสงสารมาก และที่

น่าสงสารยิ่ง กว่านั้นคือเธอเสียสติถึงขั้นคุยกับ
ภาพหลอน เธออุปโลกน์พี่ชายขึ้นมา ซึ่งจิตแพทย์
เชื่อว่าเป็นตัวแทนคนรักของเธอ...

แต่วันทันทีไม่ได้คิดอย่างนั้น...ตั้งแต่เล็กๆ
แล้วที่เธอสามารถมองเห็นบางสิ่งบางอย่างที่คน
อื่นมองไม่เห็น เมื่อเล่าให้ใครฟังก็เจอทั้งคนที่เชื่อ
ไม่เชื่อ และรังเกียจ จวบจนเข้าศึกษาวิชาพยาบาล
เธอจึงเลิกพูดเรื่องนี้ไปเสีย เพราะมันไม่เหมาะสม
กับอาชีพที่เธอทำอยู่...แต่จนถึงวันนี้ความสามารถ
นั้นไม่ได้หายไปไหน บ่อยครั้งที่เธอเข้ามาในห้อง
ของปัญญาชนแล้วเห็นชายหนุ่มร่างสูงนั่งอยู่ที่โซฟา
สีแดงตรงมุมห้อง พอเธอตั้งใจเพ่งมอง ร่างสูงนั้น
จะกลายเป็นหมอกจางหายไป

ทีแรกวันทันทีคิดว่าปัญญาชน

มองไม่เห็น แต่เมื่อวันทันทีพบว่าผลการตรวจที่หมอ

ลงความเห็นว่าเป็นคนเสียสติเพราะเห็น
ภาพหลอนทำให้วุ่นๆ แน่ใจว่าเด็กสาวหน้าหวาน
คนนี้ไม่เพียงแต่เห็นหมอกควันที่เธอมองเห็นเท่า
นั้น ปัญหามองเห็นได้ชัดเจนและจับต้องได้มาก
กว่าที่เธอคิด วุ่นๆ อยากจะบอกกับทุกคนว่าปัญ
หานี้ไม่ได้บ้า เธอไม่ได้เห็นภาพหลอน แต่เธอก็ไม่
อาจทำได้อย่างใจพูด

เมื่อครั้งที่ปัญหามองกับเธอว่าพี่ชายไม่
มาหา วุ่นๆ กำลังจะออกปากบอกเธอถึงหมอก
ควันที่อยู่ตรงไซฟาสีแดง หมอกนั้นกลับปรากฏร่าง
ชายหนุ่มชัดเจนข้างตัวเธอแล้วบีบคอเธอไว้ เหตุ
การณ์ครั้งนั้นทำให้เธอสำนึกได้ว่าความสัม
พันธ์ของหมอกจางกับร่างเล็กนั้นไม่มีใครล่วงเกิน
ได้

วณันท์ลากลับไปที่บ้านเพื่อจะไป

หาผู้รู้ให้ช่วยหาวิธีไล่หมอกนั้นออกไป เธอกลับมา ก็พบว่าเด็กสาวอาการแยกว่าที่คิดเพราะความ ทรงจำกลับคืนมา วณันท์เกือบจะลงมือทำพิธีไล่อยู่ แล้ว แต่ไม่ก็วันปัญชานก็ลืมเรื่องราวที่เลวร้ายทั้งหมด เธอลืมเฉพาะเรื่องที่โดนทำร้ายและเรื่อง ที่เธอเคยมีคนรัก เด็กสาวเลือกที่จะลืมเลือนเฉพาะ เรื่องที่ทำให้เธอเสียใจ เอ...นั่นเป็นสิ่งที่เด็กสาว เลือกเองหรือเปล่านะ....หรือว่า...

วณันท์ถูกคิดได้หันไปมองโซฟาสีแดง ใ จจริง ๆ ด้วย ร่างสูง คิ้วเข้ม หน้าคมนั้นนั่งเอกเขนกที่ โซฟา มองดูเด็กสาวอย่างเพลิดเพลิดน จับพลันก็รู้ ตั้วว่าถูกมองอยู่ เขาหันมายิ้มให้เธอ วณันท์เห็น เขาใช้นิ้วชี้ยกตะที่ริมฝีปาก แล้วใช้นิ้วโป้งแตะกับ นิ้วชี้ทำท่าเหมือนปากขยับ ก่อนจะใช้นิ้วโป้งเข้าไป ที่ลำคอทำท่ากรีดผ่านคอ เป็นความหมายบอกกับ

เธอคร่ำววๆ ว่าอย่าพูดมากไป เดี่ยวตายหรือเปล่านะ
วณันท์ยิ้มซ้ำชั้น เธอไม่คิดว่าหมอกสีสดใส่นั้น
จะทำร้ายเธอจริงๆ

“พี่แป็บ ข้าอะไรคนเดียวคะ”

เสียงใสๆ ดึงวณันท์ให้ตื่นจากภวังค์

“คะ น้องสาวว่าอะไรนะคะ”

“แหม...พี่แป็บไม่ฟังเลยนี่นา”

หน้าหวานๆ นั้นเริ่มทำหน้ามุ่ม

“ซากำลังบ่นนะคะ ว่าขาดเรียนไปตั้งนาน
เพื่อนๆ ก็ข้ามชั้นไปแล้ว เฮ้อ...ออกจากโรงพยาบาล
ไป ชีวิตของซากลำบากน่าดูนะคะ”

วณันท์ยิ้มให้เด็กสาวอย่างอ่อนโยน อยาก
จะส่งความรักจากคนหนึ่งไปให้ถึงเด็กสาวด้วย

“ไม่หรอกคะ น้องซาไม่รู้หรอกคะ ว่าน้อง
ซามีเทพคุ้มครอง...”

“เอ...งั้นเหรอคะ...”

เด็กสาวฟังผ่านๆ เมื่อเธอเห็นว่าเป็นเรื่อง
ล้อเล่น ร่ามเล็กกั่มๆ เงยๆ เก็บของต่อไป

“เทพเจ้าแห่งชีวิต หรือเป็นเทพเจ้าแห่ง
ความตาย พี่แป็บก็ไมรู้หรอกค่ะ รู้แต่ว่าเป็นเทพ
เจ้าที่หลงรักน้องชามากทีเดียวละค่ะ”

จบ.

aura books